

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

- žalobců: a) L. Š.
b) D. B.
c) M. W.
d) JUDr. J. B.

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Ing. Petrem Lhotským
sídlem Na Pankráci 322/26, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti: **Správa železnic, státní organizace**
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2024 č. j. MD-992/2024-910/14, ve věci
umístění stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 11. 2024 č. j. MD-992/2024-910/14 se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 76 788 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Ing. Petra Lhotského, sídlem Na Pankráci 322/26, 140 00 Praha 4.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2024 č. j. MD-992/2024-910/14, jímž bylo změněno (způsobem vymezeným ve výroku I. napadeného rozhodnutí) a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo také „stavební úřad“) ze dne 25. 8. 2023 č. j. MHMP-1199698/2023, jímž byl schválen záměr „Rekonstrukce trati Praha hl. nádraží (mimo) – Vyšehrad (včetně)“ na pozemcích v katastrálních územích Nusle, Nové Město, Smíchov, Vršovice, Vinohrady a Vyšehrad (dále jen „Záměr“).
2. Žaloba byla v souladu s ust. § 306 odst. 2 zák. č. 283/2021 Sb., stavebního zákona, v platném znění (dále jen „nový stavební zákon“) doplněna v zákonné lhůtě podáními žalobců doručenými krajskému soudu dne 24. 1. 2025 a dne 25. 1. 2025.
3. Žalobci v žalobě a v jejích doplněních vznesli několik okruhů žalobních námitek. Krajský soud se bude pro přehlednost věnovat každému jednotlivému okruhu zvlášť.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a obsahem žalobních tvrzení (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“).

I. Námitka podjatosti

5. Žalobci tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť bylo vydáno podjatou úřední osobou a byla porušena zásada rovnosti účastníků. Žalobci poukázali na skutečnost, že žalovaný je v postavení zakladatele Správy železnic, státní organizace (dále jen „Správa železnic“ nebo „žadatel“ nebo také „osoba zúčastněná na řízení“), tedy subjektu, který je žadatelem o umístění Záměru, tzn. že žalovaný je nadřízeným orgánem žadatele. Sám žalovaný pak rozhoduje prostřednictvím své Centrální komise (dále jen „CK“) o tom, které z projektů žadatele budou realizovány a které nikoliv. Jedním z členů CK je ředitel odboru infrastruktury Ing. Petr Vůjtěch, jenž je podepsán pod napadeným rozhodnutím. V průvodní zprávě k Záměru je výslovně uvedeno (str. 26), že realizace Záměru podléhá souhlasu CK. Postavení ředitele odboru infrastruktury jako člena CK vyplývá z vnitřní

směrnice žalovaného č. V-2/2012, není přitom členem řadovým, ale je mu svěřena řada úkolů od svolání zasedání přes přípravu podkladů až po sepsání zápisu. O odvolání proti územnímu rozhodnutí na Záměr tak rozhodovala osoba, která se přímo podílí na přípravě Záměru, a to dokonce s rozhodovací pravomocí. V případě této úřední osoby neexistuje pouhý důvodný předpoklad, ale jistota ohledně jejího zájmu na výsledku odvolacího řízení.

6. Dále žalobci poukázali na skutečnost, že Správa železnic vyhlásila výběrové řízení na projektanta pro navazující řízení o povolení Záměru již dne 20. 8. 2024, ačkoliv teprve dne 11. 10. 2024 zveřejnil žalovaný veřejnou vyhláškou vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a až dne 11. 11. 2024 napadené rozhodnutí vydal. Je proto evidentní, že Správa železnic již nejpozději dne 20. 8. 2024 věděla, jak žalovaný rozhodne o odvolání žalobců, a to díky výše uvedenému vztahu s žalovaným a osobou, která je pod rozhodnutím podepsána. Správa železnic byla informována o výsledku odvolacího řízení ještě dříve, než žalovaný shromáždil všechny podklady pro rozhodnutí a než měli žalobci možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Tím byla porušena zásada rovnosti účastníků, když výsledek řízení byl žadateli předem znám.

Stanovisko žalovaného:

7. Žalovaný ve vyjádření předně namítl opožděnost námítky podjatosti, neboť žalobci se o okruhu oprávněných úředních osob dozvěděli ve vyrozumění podle § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) ze dne 11. 10. 2024 a podjatost nenamítli. Neučinili tak ani do doby vydání napadeného rozhodnutí dne 11. 11. 2024. Z pohledu ust. § 14 odst. 3 správního řádu pak je v žalobě vznesená námítka podjatosti opožděná.
8. Z věcného hlediska žalovaný uvedl, že Ministerstvo dopravy jako zakladatel Správy železnic ve vztahu k ní není v postavení nadřízeného. Činnost a úloha CK Ministerstva dopravy byla v období schvalování Záměru upravena vnitřní směrnicí č. V-2/2012, ve znění změny č. 5 (dále jen „Směrnice“). Dle článku 11.2 a 12.3 Směrnice je ředitel odboru infrastruktury řadovým členem CK, který pořizuje zápis. Náplní činnosti CK je posoudit, zda stavba dopravní infrastruktury v podobě záměru projektu má ekonomický smysl, a to především na základě předprojektových studií (viz článek 12 Směrnice). CK pouze rozhoduje (a to nikoliv jako správní orgán, ale jako vnitřní těleso v Ministerstvu dopravy bez autoritativní pravomoci pro následná správní řízení podle stavebního zákona), které záměry projektů má ekonomický smysl dále rozpracovat do podrobnější podoby a připravovat je pro územní a stavebně technické projednání. To, že je rozhodnutím CK záměr projektu puštěn do další přípravy, neznamená, že řadový člen CK má zájem na výsledku řízení podle stavebního zákona. Pokud by se členové CK podíleli na projektování staveb, pak by existoval důvod pro vyloučení podle § 12 odst. 4 písm. a) zák. č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, v platném znění.
9. Žalobní tvrzení o tom, že důsledkem této podjatosti je vědomost Správy železnic o výsledku odvolacího řízení již v srpnu 2024, kdy vyhlásila výběrové řízení na projektanta pro

navazující řízení o povolení Záměru, považuje žalovaný za zcela spekulativní. Investoři rozsáhlých staveb plánují procesy přípravy tak, aby probíhaly paralelně. Je běžné, že investor zadá zakázku na projektovou dokumentaci pro vydání stavebního povolení, ačkoliv zatím územní rozhodnutí nemá. Zpracování projektové dokumentace je často velmi složitý a časově náročný proces, zvláště na železnici, kde je řada technologických objektů vyžadujících různé složité výpočty, statické posouzení apod. Je proto logické, že investoři větších a velkých staveb se snaží provádět procesy projektové přípravy paralelně, nebo co nejvíce paralelně i za cenu toho, že do tohoto procesu budou vstupovat nepředvídané události.

Posouzení krajským soudem:

10. Názor žalobců, že žalovaný jako zakladatel Správy železnic je nadřízeným orgánem této státní organizace, je mylný a zcela nepodložený. Správa železnic je právnická osoba se samostatnou právní osobností a svéprávností ve smyslu § 15 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění. Skutečnost, že byla založena Ministerstvem dopravy, představuje toliko zákonnou formu jejího založení (§ 8 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, v platném znění), z níž nelze dovodit postavení podřízenosti vůči zakladateli. Mezi oběma subjekty neexistuje hierarchický vztah.
11. Na základě obsahu správního spisu lze souhlasit s žalovaným, že žalobci měli v rámci správního řízení prostor, aby námítku podjatosti podali, když ve smyslu ust. § 14 odst. 3 správního řádu je nutno ji podat neprodleně. Jelikož tak žalobci neučinili, žalovaný neměl možnost vypracovat se s touto otázkou v napadeném rozhodnutí.
12. Směrnice Ministerstva dopravy č. V-2/2012 s účinností od 15. 3. 2021 upravuje postupy v průběhu přípravy investičních a neinvestičních akcí dopravní infrastruktury financovaných bez účasti státního rozpočtu. Směrnice mj. upravuje postup při zpracování, předkládání a schvalování záměrů projektů akcí dopravní infrastruktury v oblasti investiční a neinvestiční, předkládaných ke schválení Ministerstvu dopravy dle jeho věcné příslušnosti (čl. 1 odst. 2 Směrnice). CK Ministerstva dopravy je orgán s rozhodovací pravomocí ve věci problematik souvisejících s přípravou dopravních staveb, který může být svoláván specificky pro oblast silniční, železniční a vodní dopravy (článek 2 odst. 3 Směrnice). Členem CK je mj. ředitel odboru infrastruktury a územního plánu Ministerstva dopravy. Činnost CK je vymezena článkem 12 Směrnice a zahrnuje mj. také rozhodování o proveditelnosti předložených záměrů projektu z ekonomického hlediska.
13. Krajský soud má obsahem Směrnice za prokázané, že CK jako vnitřní těleso Ministerstva dopravy projednává a schvaluje dokumenty týkající se přípravy dopravní infrastruktury, jako jsou záměry projektu, studie proveditelnosti a seznamy akcí k financování. Je součástí systému Ministerstva dopravy a Státního fondu dopravní infrastruktury (SFDI). Nepodílí se však na žádném správním řízení, ani na vydávání správních rozhodnutí. Jakýkoliv podíl CK na rozhodovací činnosti Ministerstva dopravy ve věcech, v nichž má ministerstvo postavení správního orgánu ve smyslu stavebních předpisů, je na základě právní úpravy působnosti orgánů stavební správy vyloučen. Krajský soud s ohledem na předmět činnosti CK považuje

za účelné a logické, že jejím členem je mj. ředitel odboru infrastruktury a územního plánu Ministerstva dopravy. Ten se však z titulu člena komise podílí toliko na posouzení a rozhodnutí, zda konkrétní projekt má z ekonomického hlediska smysl realizovat. Územní řízení včetně jeho případné odvolací fáze je následujícím, ale zcela samostatným procesem, realizovaným již v rovině státní správy a ve vztahu k němu je rozhodnutí CK významné toliko v tom, že jeho vydání muselo správnímu řízení předcházet, neboť bez něj by žadatel žádost o územní rozhodnutí nemohl podat.

14. Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu jsou úvahy o podjatosti úřední osoby možné jen tehdy, pokud se tato osoba podílela na výkonu pravomoci správního orgánu. CK však nemá postavení správního orgánu, neboť tím je pouze orgán, jemuž je svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Rozhodnutí, jímž je konkrétní záměr vybrán komisí k realizaci a puštěn do správního řízení, nemá charakter správního rozhodnutí, neboť jím není rozhodováno o veřejných právech a povinnostech subjektů, ale jsou posuzována kritéria vhodnosti realizace záměru. Proto ani subjekt, jenž se podílel na rozhodnutí CK (zde ředitel odboru infrastruktury a územního plánu Ministerstva dopravy), nemůže být z povahy věci potenciálně podjatou osobou pro správní řízení, které se zahajuje až na základě žádosti o vydání územního rozhodnutí u příslušného stavebního úřadu.
15. Krajský soud se rovněž neztotožňuje s žalobním tvrzením, podle kterého důkazem podjatosti je skutečnost, že Správa železnic vyhlásila výběrové řízení na projektanta pro navazující řízení dříve, než bylo vydáno napadené rozhodnutí. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo (ve smyslu ust. § 7 odst. 4 s. ř. s. je Krajský soud v Ostravě specializovaným soudem pro stavby dopravní infrastruktury), že projektová příprava velkých staveb je proces mimořádně časově náročný, vrstevnatý, který je nutno v každé jeho fázi náležitě synchronizovat, proto přisvědčuje tvrzení žalovaného, že příprava takového projektu běžně probíhá v průběhu správního řízení, často již před vydáním meritorního rozhodnutí o umístění stavby, případně stavebního povolení. Žalobní námitku tak soud vnímá jako výraz laického pohledu žalobců na problematiku zpracovávání projektové dokumentace a získávání podkladů pro správní řízení.
16. Na základě výše uvedeného neshledal krajský soud nadepsaný okruh žalobních námitek důvodným.

II. Námitka vad dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby

17. Žalobci již v odvolání namítli, že projektová dokumentace je nezpůsobila k projednání, neboť nevyhovuje podmínkám stanoveným vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhl. č. 499/2006 Sb.“). Žalobci mají za to, že žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal.
18. Výkres C.2 v měřítku 1:500 nestanoví s dostatečnou přesností hranice Záměru a jeho přesah na pozemky jiných vlastníků. Zejména u pozemku parc. č. X v k. ú. X ve vlastnictví žalobce b) (dále jen „pozemek parc. č. X“) není zřejmé, v jakém rozsahu jej Záměr zasahuje. Ze

slovního popisu oplocení v projektové dokumentaci plyne, že oplocení slouží jako ochrana sloupu trakčního vedení, ale v současnosti se na pozemku parc. č. X žádný sloup nenachází. K vypořádání odvolací námitky nejasnosti dokumentace ve vztahu k tomuto pozemku je namítáno, že zeď o tloušťce 30 cm, která zde má být podle žalovaného umístěna, nelze považovat za běžnou rozhradu a vlastníku pozemku nelze proti jeho vůli vnutit, aby obětoval část svého pozemku pro stavbu takové zdi, zvláště když hlavním účelem její realizace není rozhrada, ale ochrana sloupu trakčního vedení ve vlastnictví Správy železnic. Žadatel v projektové dokumentaci tvrdí, že oplocení na hranici pozemku parc. č. X bude provedeno „z plotových panelů z poplastovaného drátu“, což je v rozporu s tím, že na jiném místě dokumentace uvádí, že totéž oplocení bude zděné, o tloušťce 30 cm. To považuje žalobce b) za zmatečné tvrzení. Umístění zcela nového sloupu trakčního vedení přímo na hranici s pozemkem parc. č. X žalovaný přešel bez komentáře, ačkoliv u umístění tohoto sloupu není z výkresové dokumentace zřejmé, zda se bude na pozemku parc. č. X zčásti nacházet či nikoliv. Námitka žalobce b) o nezpůsobilosti projektové dokumentace nebyla v napadeném rozhodnutí řádně vypořádána.

19. Žalobce a) ve vztahu k pozemku v jeho vlastnictví parc. č. XA v k. ú. X (dále jen „pozemek parc. č. XA“) namítl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že na tento pozemek se stavba neumísťuje a že zde bude pouze dočasně zřízeno staveniště. Pozemek parc. č. XA je však uveden ve výroku prvostupňového rozhodnutí ve výčtu pozemků určených k realizaci Záměru. Žalovaný se s odvolací námitkou, nechť je tato chyba napravena, vypořádal tvrzením, že výčet pozemků zahrnuje nejen pozemky, na nichž se umísťuje stavba, ale také pozemky, na nichž bude vymezeno staveniště. Žalovaný však opomenul ust. § 9 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhl. č. 503/2006 Sb.“), podle něhož rozhodnutí o umístění stavby musí obsahovat mj. určení katastrálního území, parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že na pozemek parc. č. XA se ve skutečnosti stavba neumísťuje, pak je uvedení tohoto pozemku ve výčtu pozemků v rámci výroku prvostupňového rozhodnutí zjevnou chybou, která způsobuje nezákonnost. Žalovaný měl tuto chybu v odvolacím řízení opravit, místo toho se ji pokusil vysvětlit, čímž potvrdil, že prvostupňové rozhodnutí je zmatečné a postrádá povinnou náležitost podle § 9 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 503/2006 Sb.

Stanovisko žalovaného:

20. Žalovaný odkázal na vypořádání odvolací námitky týkající se vad dokumentace na str. 12–17 napadeného rozhodnutí a dále také na originály výkresů projektové dokumentace založené ve správním spise s tím, že výřezy výkresů použité žalobci v žalobě jsou nepřesné.
21. Názor, že oplocení nemá sloužit jako rozhrada a ochrana proti pohybu dětí a zvířat, žalovaný označil za neopodstatněný a vypořádal se s ním na str. 13 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že stožár trakčního vedení je stavbou (součástí dráhy) ve smyslu § 5 odst. 1 zák.

č. 266/1994 Sb.,
o dráhách, v platném znění (dále jen „zákon o dráhách“) a § 9 písm. g) vyhl. č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, v platném znění (dále jen „vyhl. č. 177/1995 Sb.“). Stožár nese trakční vedení, a proto není bezpečné, aby se na něj např. dalo snadno vylézt.

22. K pozemku parc. č. X žalovaný uvedl, že účelem oplocení je ochrana před vstupem na dráhu a vzhledem k podmínce č. 14.7 územního rozhodnutí také ochrana před hlukem. K námitce zmatečnosti v souvislosti se zdí o tloušťce 30 cm žalovaný uvedl, že taková zeď je v označeném místě nyní (str. 16 napadeného rozhodnutí). Nová zeď (dle projektové dokumentace), kterou žalovaný popsal na základě popisu v bodě 2.2 technické zprávy a dle výkresu pohledu na konci technické zprávy, má mít rozměr 30 cm x 30 cm u betonových patek. Žalobce b) si evidentně spletl stávající zeď s novou zdí. Umístění nového sloupu trakčního vedení vypořádal žalovaný na str. 19 napadeného rozhodnutí a doplňuje, že stožár je navržen před oplocením, které jej má obklopit, takže fyzicky nemůže zasahovat dále než k oplocení, které bude mezi ním a domem žalobce b). Žalovaný zdůraznil, že dokumentaci je nutné hodnotit jako celek. Katastrální situační výkres v měřítku 1:500 nemůže ve všech podrobnostech a souvislostech s neomezenou přesností zobrazit i stožárový základ 0,9 m x 2,0 m ve vazbě na stávající zárubní zeď (srov. technická zpráva v části E.1.4.43). Základ stožáru bude také na hranici pozemků a nezasáhne pozemek žalobce b) více než oplocení.
23. K pozemku parc. č. XA žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tím, že pozemek měl být správně vypuštěn z výčtu pozemků s ohledem na znění § 9 odst. 1 vyhl. č. 503/2006 Sb. Toto ustanovení totiž ve své úvodní části odkazuje na § 92 zák. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý stavební zákon“), a podle odst. 1 tohoto ustanovení stavební úřad v územním rozhodnutí vymezí také pozemky pro realizaci záměru. Podle § 3 odst. 3 starého stavebního zákona se stavenišťem rozumí mj. též v rozsahu vymezeném stavebním úřadem jiný pozemek nebo jeho část, anebo část jiné stavby. Podle žalovaného správní orgán I. stupně zvolil ve výčtu dotčených pozemků takovou strukturu, kterou právní předpisy připouštějí. Žalovaný proto neměl důvod změnit územní rozhodnutí v této části a námitka je nedůvodná.

Posouzení krajským soudem:

24. Z obsahu napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že odvolací námitky týkající se vad dokumentace vypořádal žalovaný komplexně na str. 12–17 napadeného rozhodnutí. Věnoval se zde mj. jak obecně otázce náležitostí výkresů, tak otázce oplocení (rozhrad). Jeho odůvodnění je přehledné a srozumitelné, a tedy plně přezkoumatelné. Na str. 14 napadeného rozhodnutí žalovaný srozumitelně vysvětlil pojem „rozhrada“ s odkazem na soudní judikaturu. Žalobci v podané žalobě argumentaci žalovaného týkající se namítaných vad dokumentace žádným nosným způsobem nerozporovali. Nelze proto přisvědčit názoru žalobců, že žalovaný se s tímto okruhem odvolacích námitek dostatečným způsobem nevypořádal.

25. Ze situačního výkresu C.2 v měřítku 1: 5 000, jenž je součástí správního spisu, krajský soud zjistil, že výtka žalobce b) vztahující se k nedostatečnému vymezení rozhrady mezi umístěním Záměru a pozemkem žalobce b) je neopodstatněná. V zakreslení a popisu (viz legenda) je zřetelné jak umístění trakčního sloupu na hranici pozemku žalobce s pozemkem ve vlastnictví žadatele, tak trasa, kudy povede oplocení.
26. Námitce žalobce b) týkající se typu oplocení na jeho pozemku se žalovaný rovněž detailně věnoval na str. 16-17 napadeného rozhodnutí, kde srozumitelně vysvětlil, že zděný plot představuje oplocení stávající, zatímco podle projektové dokumentace bude Záměrem umístěno oplocení z plotových zdí v místě nového trakčního sloupu, a to na místě vzniklém po demolici současného zděného plotu. Žalobce b) toto vysvětlení nijak nereflektoval, v žalobě je žádným nosným způsobem nerozporoval a setrval bez dalšího na své odvolací námitce. Krajský soud má za to, že odvolací námitka byla žalovaným dostatečně určité a přezkoumatelně vypořádána a nemá, co by k tomu více uvedl.
27. Také námitku žalobce a) žalovaný podrobně vypořádal, a to na str. 14–15 napadeného rozhodnutí. S odkazem na ust. § 3 odst. 3 starého stavebního zákona žalovaný dostatečně srozumitelně vysvětlil, že právní úprava zahrnuje mezi pozemky, na nichž má být realizována stavba, i pozemky, které budou sloužit jako staveniště, což je případ pozemku žalobce a), a vyhodnotil také, že text výrokové části prvostupňového rozhodnutí je rozsáhlý, ale srozumitelný a žalobce a) je opodstatněně uveden mezi hlavními účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jako účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) starého stavebního zákona, právě proto, že na pozemku parc. č. XA je navrženo dočasné staveniště. Z titulu vlastnictví sousedních pozemků parc. č. XC a XD je žalobce a) také účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) starého stavebního zákona. Ani v tomto případě žalobce a) v podané žalobě argumentaci žalovaného nijak nerozporoval, pouze bez dalšího setrval na odvolacím tvrzení.
28. K námitce zmatečnosti prvostupňového rozhodnutí co do označení pozemků, na nichž se stavba umísťuje, krajský soud z výroku prvostupňového rozhodnutí zjistil, že jako jeho součást jsou na str. 2 rozhodnutí vymezeny pozemky, na nichž bude záměr umístěn. Pozemky jsou označeny parcelními čísly, svým druhem, jakož i katastrálním územím. Z pohledu ust. § 9 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 503/2006 Sb. tedy žádná předepsaná náležitost neabsentuje.
29. Na základě výše uvedené argumentace krajský soud dospěl k závěru, že žádná námitka z výše nadepsaného okruhu žalobních tvrzení není důvodná.

III. Chybějící souhlas se záměrem

30. Žalobci namítli, že žalovaný se řádně nevypořádal s odvolací námitkou chybějícího souhlasu s umístěním stavebního záměru podle ust. § 184a starého stavebního zákona. Pozemky žalobců a) a b), parc. č. XA a parc. č. X se totiž nacházejí mimo plochu vyznačenou územním plánem Hlavního města Prahy (dále jen „ÚP HMP“) pro veřejně prospěšné stavby, a proto se pro tyto pozemky neuplatní výjimka podle ust. § 184a odst. 3 starého stavebního zákona.

Jelikož mimo plochu určenou pro veřejně prospěšné stavby nelze pro Záměr provést vyvlastnění, byl žadatel povinen vyžádat si souhlasy žalobců a) a b) jako vlastníků označených pozemků. Tito žádný takový souhlas neudělili. Žalobci nezpochybňují veřejnou prospěšnost stavby, která je nutnou, nikoliv však postačující podmínkou pro vyvlastnění pozemků, neboť kumulativně musí být ještě splněna podmínka, že stavba je vymezena v územně plánovací dokumentaci (§ 184a odst. 3 starého stavebního zákona). Ani ust. § 5 zákona o dráhách, které konstatuje veřejnou prospěšnost stavby dráhy, nestanoví výjimku z podmínek § 170 odst. 1 starého stavebního zákona, tj. že by jako podmínka vyvlastnění pro stavbu dráhy nebylo vyžadováno její vymezení v územně plánovací dokumentaci (dále jen „ÚPD“). Výše označené pozemky žalobců a) a b) se nacházejí podle platného ÚP HMP v ploše všeobecně obytné, kde nejsou stavby a zařízení pro železniční infrastrukturu ani podmíněně přípustné. Oplocení i sloup trakčního vedení jsou přitom, jak tvrdí žalovaný, součástí dráhy. Na pozemky parc. č. X a parc. č. XA nelze umístit Záměr pro rozpor s platným ÚP HMP.

31. Žalobce a) zdůraznil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že souhlas žalobce a) k umístění stavebního záměru nebyl zapotřebí, neboť na jeho pozemku se záměr neumísťuje, čímž potvrdil nezákonnost napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí, co se týče výčtu pozemků, na nichž se stavba umísťuje.
32. Žalobce b) uvedl, že podle žalovaného se na pozemku parc. č. X bude nacházet oplocení, jehož účelem je také ochrana proti hluku. Žalobce to považuje za zjevnou fabulaci vzhledem k minimální délce tohoto oplocení. Žalovaný se zmínil o umístění nového sloupu trakčního vedení, ale neuvedl výslovně, zda bude umístěn na pozemku parc. č. X a není to zřejmé ani z výkresové dokumentace. Obě stavby jsou nepochybně stavbou dráhy a nelze je tedy umístit na žalobcův pozemek parc. č. X pro rozpor s platným ÚP HMP.

Vyjádření žalovaného:

33. Žalovaný se se shodnými odvolacími námitkami vypořádal na str. 17–18 napadeného rozhodnutí a svou argumentaci založil na faktu, že stavba celostátní dráhy je podle § 5 odst. 1 zákona o dráhách veřejně prospěšná a současně je pro Záměr vymezena plocha (koridor) veřejně prospěšné stavby podle Zásad územního rozvoje Hlavního města Prahy (dále jen „ZÚR HMP“). Úvahy žalobců v žalobním tvrzení jsou však založeny na polemice s vymezením ploch v ÚP HMP. Žalovaný poukázal na judikaturu, podle které vymezení ploch s rozdílným způsobem využití v územním plánu nemůže být odchylné od zásad územního rozvoje, a pokud se tak stane, takové části územního plánu se nepoužijí (viz rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 18 A 11/2024).

Posouzení krajským soudem:

34. Obsahem napadeného rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že žalovaný se se shodnými odvolacími námitkami vypořádal na str. 7–18 napadeného rozhodnutí způsobem, který rekapituloval ve svém vyjádření. Současně odkázal na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a Ústavního soudu (rozsudky NSS sp. zn. 10

As 294/2016, sp. zn. 6 As 231/2016, sp. zn. 2 As 21/2016; Nález Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 2763/21). Žalovaný ve své argumentaci odkázal na ZÚR HMP, včetně odkazu na jejich veřejnou dostupnost na příslušných webových stránkách, a dále specifikoval odkazy na přílehlavou část textové části ZÚR.

35. Podle krajského soudu žalovaný i v tomto případě vypořádal odvolací námitky přehledným a vyčerpávajícím způsobem. Žalobci v žalobě jeho argumentaci nijak nerozporovali, pouze setrvali na své odvolací argumentaci vycházející z ÚP HMP jako územně plánovacího nástroje nižšího stupně, která je však s vypořádáním odvolací námitky žalovaným zcela mimoběžná.
36. Krajský soud v této souvislosti považuje za vhodné poukázat na právní úpravu vztahující se k otázce hierarchie ÚPD.
37. Podle § 36 odst. 1 věty první starého stavebního zákona, zásady územního rozvoje stanoví zejména základní požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje, vymezí plochy nebo koridory nadmístního významu a stanoví požadavky na jejich využití, zejména plochy nebo koridory pro veřejně prospěšné stavby, veřejně prospěšná opatření, stanoví kritéria pro rozhodování o možných variantách nebo alternativách změn v jejich využití.
38. Podle § 36 odst. 3 starého stavebního zákona, zásady územního rozvoje v nadmístních souvislostech území kraje zpřesňují a rozvíjejí cíle a úkoly územního plánování v souladu s politikou územního rozvoje, určují strategii pro jejich naplňování a koordinují územně plánovací činnost obcí. Zásady územního rozvoje ani vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem územnímu plánu, regulačnímu plánu nebo navazujícím rozhodnutím.
39. Z citované právní úpravy plyne, že přednost při aplikaci ÚPD v území mají zásady územního rozvoje jako „vyšší“ nadřazená ÚPD, což je znakem a logickým důsledkem hierarchie územně plánovacích dokumentů (blíže viz *E.Vávrová a kol., Stavební zákon. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2021*).
40. Tomu odpovídá také recentní judikatura správních soudů.
41. Zásady územního rozvoje, resp. jejich aktualizace vydávané rovněž ve formě OOP jsou zvláštním správním aktem smíšené povahy, jenž má relativně abstraktní charakter. Jde o správní akt dílem právní, dílem odborné a ve výsledku politické povahy, který stanoví základní požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje, vymezí plochy nebo koridory nadmístního významu a stanoví požadavky na jejich využití a kritéria pro rozhodování o možných variantách nebo alternativách změn v jejich využití (dle rozsudku NSS ze dne 25. 5. 2017 č. j. 5 As 49/2016-198 či usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2020 sp. zn. IV.ÚS 2682/19 k zásadám územního rozvoje Jihomoravského kraje).

42. Žalovaný se také řádně a přezkoumatelně vypořádal s odvolací námitkou vztahující se výslovně k pozemku žalobce a), a to způsobem, jenž je souladný s argumentací vztahující se k namítaným vadám dokumentace, k čemuž se krajský soud již vyjádřil výše. Také žalobní námitka žalobce b) je totožná jako u vad dokumentace a krajský soud ji má za vypořádanou svou argumentací k předchozímu okruhu žalobních námitek.
43. Krajský soud považuje také tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí za srozumitelnou, přezkoumatelnou a plně dostačující pro řádné vypořádání vznesených odvolacích námitek. S ohledem na obsah žalobních tvrzení, jenž nepřinesl žádnou konstruktivní polemiku s argumentací žalovaného, soud nemá, co by k věci více uvedl.
44. Na základě těchto závěrů krajský soud neshledal důvodným ani třetí okruh žalobních tvrzení.

IV. Hluková zátěž

45. Žalobci namítli, že se žalovaný řádně nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se hlukové zátěže. V rámci tohoto žalobního tvrzení žalobci vymezili 3 okruhy námitek.
46. a) Neoprávněná aplikace korekce pro starou hlukovou zátěž (dále jen „SHZ“)
47. Podle žalobců žadatel neprokázal, že využití korekce pro SHZ ve smyslu nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění platném do 30. 6. 2023 (dále jen „nařízení vlády č. 272/2011 Sb.“ nebo „nařízení vlády“) bylo nezbytné, neboť podle přílohy č. 3, část A tohoto nařízení vlády se pro hluk z dopravy na drahách automaticky použije korekce + 5 dB a v ochranném pásmu dráhy, což je případ žalobců, dokonce + 10 dB.
48. Podkladem napadeného rozhodnutí je Hluková studie z r. 2020 (dále jen „HS“) zpracovaná na základě měření hluku z r. 2017, jež předpokládá pro výhledový stav v r. 2026 hladiny hluku v okolí trati od 60 do 70,1 dB pro den a od 56 do 66,1 dB pro noc, a to bez protihlukových opatření. Tzn., že hlukové limity i bez použití korekce pro SHZ mají být bez jakýchkoliv protihlukových opatření překračovány max. o 0 – 10,1 dB pro den a 1 – 11,1 dB pro noc. Žalovaný přitom uvedl, že kolejnicové absorbéry (bokovnice), což je nejjednodušší protihlukové opatření, mají potenciál utlumit hluk podle typu o 1–5 dB, v extrémně malých poloměrech až o 10 dB, takže při použití nejlepšího typu mají tyto absorbéry potenciál vyřešit téměř polovinu největšího předpokládaného překročení hlukového limitu.

49. Žadatel se ani nepokusil dosáhnout splnění protihlukových limitů bez použití korekce pro SHZ, přestože se to jeví reálné. Nevyužití všech reálně dostupných prostředků pro splnění hlukových limitů by mělo podle žalobců znamenat nepřípustnost použití korekce pro SHZ, neboť z povahy tohoto institutu jako mimořádného opatření vyplývá, že není-li použití korekce pro SHZ nezbytné, musí být automaticky považováno za nepřípustné. V této souvislosti poukázali žalobci na čl. I.2. výroku napadeného rozhodnutí a na str. 25 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a uvedli, že žalovaný porušil jejich právo na ochranu zdraví a na příznivé životní prostředí.
50. b) Nesplnění podmínek dle § 12 odst. 5 písm. a) a § 2 písm. r) nařízení vlády č. 272/2011 Sb.
51. Žalobci již v odvolání namítli, že úplné odstranění železničního svršku a spodku a jejich nové vybudování nenaplnuje definici „údržby a rekonstrukce železničních drah“ ve smyslu § 2 písm. r) nařízení vlády č. 272/2011 Sb., neboť se nejedná o pouhou výměnu nebo obnovu, ale o úplné odstranění původní a vybudování zcela nové dráhy, sice na stejném pozemku, ale nikoliv v původní trase, jak vyplývá také ze Souhrnné technické zprávy B.1 (str.13). Také z toho, že proběhlo řízení o umístění stavby, je zjevné, že se nejedná o pouhou obnovu existující stavby, ale o zcela novou stavbu. Není splněna ani podmínka zachování směrového nebo výškového vedení dráhy stanovená v § 12 odst. 5 písm. a) nařízení vlády č. 272/2011 Sb., neboť dochází k posunu kolejí až o 1,6 m. Vypořádání této odvolací námítky na str. 19–20 napadeného rozhodnutí považují žalobci za chybné, neboť ustanovení umožňující použití korekce pro SHZ musí být vykládána restriktivně (viz rozsudek NSS 1 As 181/2024, bod 54).
52. Institut SHZ je ze své podstaty mimořádným opatřením, kterým je umožněno další provozování staveb, jež byly postaveny v době, kdy neexistovaly hlukové limity v dnešní podobě a jež objektivně není možno dodatečnými protihlukovými opatřeními uvést plně do souladu se současnou legislativou. Proto zákonodárce výslovně stanovil, že dalšímu uplatnění korekce nebrání provádění údržby oprav a rekonstrukcí těchto staveb, avšak rekonstrukce stavby nesmí být zaměňována za odstranění stavby a postavení stavby zcela nové, přibližně na jejím místě. Stavebníkovi nic nebrání v tom, aby projekt stavby přizpůsobil aktuální právní úpravě a využil současné technické možnosti pro ochranu před hlukem. To je smysl ust. § 12 odst. 5 písm. a) nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Představa žalovaného, že benefit korekce SHZ zůstane zachován na věky, je v rozporu se smyslem tohoto institutu jako mimořádného a dočasného řešení.
53. Žalovaný přehlíží další podmínku stanovenou v § 2 písm. r) nařízení vlády č. 272/2011 Sb., a to že nedojde ke zhoršení stávající hlučnosti v chráněném venkovním prostoru a chráněném venkovním prostoru staveb, která představuje další z překážek použití korekce pro SHZ v případě posuzovaného záměru. Podle zvláštních technických podmínek pro výběrové řízení na projektanta záměru je smyslem realizace záměru mj. zvýšení kapacity dráhy a také rychlosti vlaků, což má vliv na zvýšení hladiny hluku.

54. Žalobci považují za překvapivé, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí při výkladu pojmů a předpisů týkajících se dopravních staveb na str. 20 napadeného rozhodnutí odvolává na názory Ministerstva zdravotnictví (dále jen „MZ“), přičemž je pochybné, co MZ míní pojmem „drážní těleso“, když vyhl. č. 177/1995 Sb. takový pojem nezná.
55. c) Nesplnění podmínky podle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.
56. Žalobci v odvolání namítli, že podle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. nelze korekci pro SHZ uplatnit v případě, „....že se hluk působený dopravou na pozemních komunikacích a drahách po 1. 1. 2001 v předmětném úseku pozemní komunikace nebo dráhy zvýší o více než 2 dB.“ Žalobci zdůraznili, že měření hluku jako podklad HS z r. 2020 bylo provedeno v dubnu 2017, tzn. 5,5 roku před zahájením územního řízení (14. 11. 2022), takže na základě tohoto měření nelze učinit závěr, zda se hluk od 1. 1. 2001 do 14. 11. 2022 zvýšil o 2 dB či nikoliv, neboť toto měření vůbec nezohledňuje změny hluku, k nimž mohlo dojít od dubna 2017 do listopadu 2022. Na základě HS proto nelze učinit závěr, zda je pro záměr přípustná korekce + 20 dB z důvodu existence SHZ či nikoliv.
57. Pokud žadatel uplatňuje korekci pro SHZ, pak mu měl stavební úřad, případně žalovaný uložit předložení aktuálního měření a aktualizované hlukové studie, neboť údaje o měření hluku pořízené déle než 5,5 roku před zahájením územního řízení nejsou dostatečným podkladem pro rozhodnutí, zda je uplatnění korekce pro SHZ v souladu s ust. § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Vzhledem k délce územního řízení (od 14. 11. 2022 do 11. 11. 2024) byl takový postup reálný.
58. Žalobci poukázali na článek 5.4 HS z r. 2020, kde je uvedeno, že: „... z pohledu stávající dopravní technologie nebyla hluková studie ve stupni DUR aktualizována. V současné době jsou na řešené trati dočasně zvýšeny intenzity železniční dopravy způsobené odklonem vlaků v důsledku stavební činnosti v ŽST Praha Vršovice.“ Žalobci mají za nepřípustné, že žadatel si v rozhodném období (1. 1. 2001 – 14. 11. 2022) sám vybírá dobu pro měření hluku tak, aby nedošlo k překročení nárůstu naměřených hodnot. Zvýšení dopravní intenzity způsobené odklonem vlaků je přitom na této trati spíše pravidlem z důvodu nedostatečné kapacity železničního uzlu Praha. Tato trať tak byla využívána nejen jako odklonová trasa po dobu rekonstrukce nádraží Vršovice, ale následně i při rekonstrukci Branického mostu. Hned po jejím dokončení začala být trať užívána pro přepravu materiálu z nově stavěné čtvrti na bývalých drážních pozemcích ve Smíchově a další chystanou stavbou je např. zdvojkolejnění Chuchelského tunelu. Ve všech těchto případech přitom dochází na zájmovém úseku trati k nárůstu zejména nákladní dopravy, která je podstatně hlučnější. Žadatel ovšem v HS nepokrytě vychází ze stavu, kdy je na trati běžný provoz bez navýšení v důsledku odklonu dopravy z jiných tratí. Opatření proti překročení hlukových limitů v těchto situacích žadatel nepředložil a žalovaný je nevyžadoval.

59. K překročení navýšení o 2 dB na této trati došlo již v minulosti a je to prokázáno akustickou studií vypracovanou v květnu 2009 F. K. (dále jen „AS z r. 2009“), který nepřipustnost použití korekce pro SHZ výslovně konstatoval (str. 11). Žalovaný překročení limitu 2 dB v r. 2009 označil za pouhou anomálii a nepřihlédl k němu (str. 22 napadeného rozhodnutí). Podle žalobců není racionálně vysvětlitelné, že v r. 2007 byla naměřena překročení hlukových limitů podél celé trati, a v r. 2017, po 10 letech užívání trati bez větších oprav, byla naměřena úroveň hluku o více než 10 dB nižší. Podle žalobců to značí, že jedna z hlukových studií nebyla provedena korektně. Z uvedeného vyplývá, že možnost dalšího použití korekce pro SHZ skončila v r. 2009, neboť došlo k navýšení hladiny hluku o více než 2 dB ve smyslu § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.

Vyjádření žalovaného

60. Posouzení přípustnosti korekce pro SHZ záviselo na posouzení MZ, které poskytlo do odvolacího řízení revizní závazné stanovisko ze dne 25. 6. 2024 a jeho následné doplnění ze dne 3. 9. 2024. Úvahy žalovaného tedy vycházejí primárně z vázanosti revizním závazným stanoviskem MZ. S námitkou vztahující se k rozsudku NSS č. j. 1 As 181/2024-44 se žalovaný vypořádal na str. 23 napadeného rozhodnutí, což žalobci nerozporovali.
61. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů závisí na aplikaci institutu SHZ ve smyslu nařízení vlády č. 272/2011 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2023, konkrétně podle přílohy č. 3 části A tabulky č. 1 a pravidla 4) k této tabulce, tj. na použití korekce + 20 dB pro chráněný venkovní prostor ostatních staveb a chráněný ostatní venkovní prostor.
62. Nařízení vlády č. 272/2011 Sb. váže použití institutu SHZ na nezvýšení hluku o více než 2 dB (§ 12 odst. 6), nikoliv na využití všech reálně dostupných protihlukových opatření. Odůvodněním napadeného rozhodnutí na str. 25 měl žalovaný na mysli, že velkorysími protihlukovými opatřeními jsou nikoliv nejlepší dostupné typy bokovnic, ale jiná protihluková opatření, než která jsou zmíněna v podmínkách územního rozhodnutí, např. protihlukové stěny. Podstata celé úvahy je z odůvodnění zřetelná, tj. že nelze žádost zamítnout jen proto, že Správa železnic mohla navrhnout i velkorysejší protihluková opatření, když ke splnění limitů povedou ta, která musí být provedena podle podmínek vzešlých z územního řízení.
63. Útlum o 1,5 dB, se kterým pracoval žalovaný ve výroku I.2. napadeného rozhodnutí, vychází z HS z r. 2020 (str. 26 studie), kde s touto hodnotou pracoval autor studie jako s typově nejmenším útlumem. Žalovaný pak ještě pro zamezení jakýchkoliv pochybností uložil navrhnout kolejnicové absorbéry s ještě větším útlumem.
64. Pojem údržba a rekonstrukce železničních drah dle ust. § 2 písm. r) nařízení vlády č. 272/2011 Sb. je širší, než jak prezentují žalobci, a nedopovídá pojmem stavebního zákona (§ 3 odst. 4 a § 2 odst. 5 písm. c) starého stavebního zákona). Činnosti zde vyjmenované podléhají v naprosté většině případů územnímu rozhodování (§ 1 odst. 1 písm. a), b) a h) a § 9 písm. a) a b) vyhl. č. 177/1995 Sb.). Nařízení vlády č. 272/2011 Sb. rovněž neváže zachování hygienických limitů korekce

pro SHZ na fakt, že se na dráze nedělo nic, co by podléhalo územnímu řízení. Hygienický limit s korekcí pro SHZ je zachován ve smyslu § 12 odst. 5 písm. a) nařízení vlády i po položení nového povrchu vozovky, provedené údržbě a rekonstrukci železničních drah nebo rozšíření vozovek při zachování směrového nebo výškového vedení dráhy.

65. Podmínce směrového nebo výškového vedení dráhy se žalovaný se věnoval na str. 20 a násl. napadeného rozhodnutí. Žalobci v žalobě vytrhávají jednotlivé věty nebo části odstavců na str. 19–21 z kontextu. Odkazovaná pasáž odůvodnění však dává smysl jen jako celek.
66. Zavádějící je také zjednodušená implikace žalobců, že vyšší rychlost znamená větší hluk. Nová trať bude oproti té staré bez jakýchkoliv pochybností technicky lepší (nový spodek, antivibrační rohože, nové pražce, lepší uchycení, bezстыková kolej atd.) a vzhledem k drobným posunům na stávajícím drážním pozemku se zlepší parametry některých oblouků, které mají nyní menší poloměr (např. právě v obvodu Vyšehrad, kde má oblouk směrem k ul. Svobodova nyní menší poloměr). Žalobci si pro svou argumentaci vybrali nejobecnější „souhrnnou“ tabulku (v kapitole 6) HS z r. 2020) a nevybrali si hodnoty výhledových ekvivalentních hladin akustického tlaku (tabulky v kapitole 8 a 9 HS). Chtěli-li žalobci argumentovat § 2 písm. r) nařízení vlády, pak se musí pojmem údržba a rekonstrukce konkrétně rozumět celý záměr, včetně protihlukových a antivibračních opatření, nikoliv selektivně pouze dílčí aspekty záměru, tj. argumentovat jen zvýšením traťové rychlosti.
67. S námitkou žalobců, že měření hluku mělo být aktuálnější než z r. 2017, se žalovaný vypořádal na str. 21 napadeného rozhodnutí, kde vyložil, proč měření hluku nemusí být absolutně nové. K tomu žalobci pouze zopakovali své odvolací námitky.
68. Žalovaný dále vysvětlil, že nemůže vyžadovat opatření proti překročení hygienických limitů pro jiný než běžný provoz. Protihluková opatření vycházejí z reprezentativních měření; nestandardní podmínky (jiný než běžný provoz–odklony mimořádnosti) lze těžko uchopit, proto by taková protihluková opatření byla podložena hlavně domněnkami a stavební úřady by si dokázaly odůvodnit v podstatě jakkoliv přísná protihluková opatření, a tedy i zamítnutí žádosti, kdyby záměr taková opatření nezahrnoval.
69. Ke zvýšení hluku o více než 2 dB žalovaný uvedl, že předmětem sporu je otázka, zda měření pro AS z r. 2009 přineslo takové hodnoty, aby zanikl nárok na použití korekce pro SHZ. Tvzení žalobců, že autor AS z r. 2009 konstatoval na str. 11 AS překročení hygienických limitů, považuje žalovaný za zavádějící. Tehdy totiž neplatilo nařízení vlády č. 272/2011 Sb., ale nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 148/2006 Sb.“). Autor AS také v poznámce na str. 3 AS uvedl, že pro tuto stavbu by bylo možné použít i sloupec č. 4 pro SHZ, ale po dohodě s orgány ochrany veřejného zdraví bylo přistoupeno

k maximálně možnému zlepšení stávajícího stavu, a proto byly jako základní limity zvoleny hodnoty podle sloupce č. 3. Pokud tedy autor AS dospěl k závěru o překročení hygienických limitů, jednalo se o limity podle sloupce 3 tabulky.

70. Dále se žalovaný podrobně vyjádřil k AS z r. 2009 z pohledu výsledků měření v měřících bodech 1, 2, 3 a zejména 4 této studie. K hodnotám naměřeným v měřícím bodě 4 (Křesomyslova 13/543, str. 10 AS z r. 2009), kde mělo dojít k nárůstu hodnot o více než 2 dB oproti roku 2000, žalovaný odkázal na str. 22 napadeného rozhodnutí, kde se se shodnou odvolací námitkou vypořádal.
71. Závěrem žalovaný zdůraznil, že institut SHZ velmi dobře odpovídá poměrům v dané lokalitě, neboť stávající trať i zástavba v Nuslích je velmi stará a železniční trať společně s bytovými domy zde existuje historicky velice dlouho. V Nuslích je historická zástavba činžovních domů podél trati poměrně vysoká a splnit standardní hodnoty hygienických limitů v ochranném pásmu dráhy (60/55 dB) by znamenalo vybudovat vysoké protihlukové stěny (viz. tabulka v kapitole 9 HS, kde s kolejnicovými absorbéry jsou v noci hodnoty často i nad 60 db). Výklad žalobců, že umísťovaný záměr nesplňuje definice dle nařízení vlády, by znamenal, že Správa železnic by mohla trať již jen základním způsobem udržovat a nesměla by fakticky provádět žádné územní změny. Pro jakékoliv zásadnější zásahy, jejichž podstatou by byly územní změny, by totiž musela Správa železnic navrhnout rozsáhlá protihluková opatření, zejména vysoké protihlukové stěny. Ty by však zastiňovaly zahrady bytových domů a byly by také problematické z hlediska požadavků památkové péče (Městská památková rezervace Praha, Městská památková zóna Nusle, památkově chráněná budova bývalého nádraží Vyšehrad).

Posouzení krajským soudem:

72. Podle ust. § 2 písm. r) nařízení vlády č. 272/2011Sb., pro účely tohoto nařízení se rozumí údržbou a rekonstrukcí železničních drah činnosti související s výměnou nebo obnovou železničního svršku, spodku a souvisejících zařízení, podbíjení a broušení kolejí, případně přidání koleje, předelektrizační úpravy, elektrizace dráhy a jiné související úpravy, při kterých nedochází ke zhoršení stávající hlučnosti v chráněném venkovním prostoru a chráněném venkovním prostoru staveb.
73. Podle ust. § 2 písm. n) nařízení vlády č. 272/2011 Sb., pro účely tohoto nařízení se rozumí starou hlukovou zátěží hluk v chráněném venkovním prostoru a chráněných venkovních prostorech staveb působený dopravou na pozemních komunikacích nebo drahách, který existoval již před 1. lednem 2001 a překračoval hodnoty hygienických limitů stanovené k tomuto datu pro chráněný venkovní prostor a chráněný venkovní prostor stavby.
74. Podle ust. § 12 odst. 5 písm. a) nařízení vlády č. 272/2011Sb., hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A staré hlukové zátěže stanovený součtem základní hladiny akustického tlaku A LAeq,T 50 dB a korekce pro starou hlukovou zátěž uvedené v tabulce

č. 1 části A přílohy č. 3 k tomuto nařízení zůstává zachován i po položení nového povrchu vozovky, prováděné údržbě a rekonstrukci železničních drah nebo rozšíření vozovek při zachování směrového nebo výškového vedení pozemní komunikace nebo dráhy.

75. Podle ust. § 12 odst. 6 téhož nařízení vlády, hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A staré hlukové zátěže stanovený součtem základní hladiny akustického tlaku A LAeq,T 50 dB a korekce pro starou hlukovou zátěž uvedené v tabulce č. 1 části A přílohy č. 3 k tomuto nařízení nelze uplatnit v případě, že se hluk působený dopravou na pozemních komunikacích a dráhách po 1. lednu 2001 v předmětném úseku pozemní komunikace nebo dráhy zvýšil o více než 2 dB. V tomto případě se hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A LAeq,T stanoví postupem podle odstavce 3. Jestliže ale byla hodnota hluku působeného dopravou na pozemních komunikacích a dráhách před jejím zvýšením o více než 2 dB podle věty první vyšší než hodnoty uvedené v tabulce č. 2 části A přílohy č. 3 k tomuto nařízení, pak se k hygienickým limitům ekvivalentní hladiny akustického tlaku A LAeq,T stanoveným podle odstavce 3 přičte další korekce +5 dB.
76. Novelou provedenou nařízením vlády č. 433/2022 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „novela č. 433/2022 Sb.“) došlo s účinností od 1. 7. 2023 ke zrušení institutu SHZ, avšak vzhledem k přechodnému ustanovení novely č. 433/2022 Sb. (článek II. písm. a)) se v posuzované věci postupuje podle dosavadních právních předpisů, neboť územní řízení bylo zahájeno na základě žádosti žadatele ze dne 14. 11. 2022 a ke dni účinnosti novely č. 433/2022 Sb. nebylo ukončeno, takže institut SHZ je za splnění podmínek stanovených nařízením vlády č. 272/2011 Sb. v této věci aplikovatelný.
77. Krajský soud se nejprve zabýval okruhem žalobních námitek uvedených výše pod písm. b). Žalobci namítli, že v posuzované věci se nejedná o rekonstrukci železniční trati, protože úplné odstranění železničního svršku a spodku a jejich nové vybudování nenaplnuje definici § 2 písm. r) nařízení vlády č. 272/2011 Sb., a dále že není splněna podmínka zachování směrového nebo výškového vedení trati dle § 12 odst. 5 písm. a) téhož právního předpisu.
78. Žalovaný se se shodnou odvolací námitkou vypořádal na str. 19–20 napadeného rozhodnutí, přičemž vyšel ze stanoviska MZ. Žalobci ke způsobu vypořádání odvolací námítky namítli, že je chybný, neboť ustanovení umožňující použití korekce pro SHZ musí být vykládána restriktivně a rovněž se pozastavili nad skutečností, že žalovaný vycházel z názoru MZ.
79. Krajský soud uvádí, že argumentace žalovaného na str. 19–20 napadeného rozhodnutí je konzistentní s jeho vyjádřením k žalobě a žalobci s ní v žalobě žádným nosným způsobem nepolemizovali, ani ji relevantně nerozpороvali. Krajský soud považuje argumentaci žalovaného za věcně správnou, když předně přezkoumatelně popsal rozdíl v obsahovém naplnění pojmu „rekonstrukce“ ve starém stavebním zákoně a v nařízení vlády č. 272/2011 Sb.,
resp. poukázal

na skutečnost, že nařízení vlády v ust. § 2 písm. r) upravuje pojem „rekonstrukce“ zcela specificky, způsobem odrážejícím potřeby drážního prostředí. Žalovaný rovněž správně konstatoval provázanost této úpravy s prováděcím předpisem, tj. vyhláškou č. 177/1995 Sb., z níž plyne, že pro většinu činností vyjmenovaných v § 2 písm. r) nařízení vlády je nezbytné územní povolení. Žalobci v žalobě tuto argumentaci žalovaného nijak nerozporovali. Na základě obsahu správního spisu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů má krajský soud za prokázané, že posuzovaný záměr představuje rekonstrukci dráhy ve smyslu ust. § 2 písm. r) nařízení vlády č. 272/2011 Sb., a tuto žalobní námitku důvodnou neshledal. Také to, že žalovaný vycházel v odůvodnění na str. 19-20 napadeného rozhodnutí z posouzení, které provedlo MZ, považuje krajský soud za správný postup, neboť MZ je dotčeným správním orgánem, jenž dohlíží na ochranu zdraví, a tedy také na problematiku hlukové zátěže.

80. Krajský soud rovněž neshledal, že by povolený záměr byl v rozporu s podmínkou směrového nebo výškového vedení dráhy ve smyslu § 12 odst. 5 písm. a) nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Žalobci argumentovali, že podmínka zachování směrového a výškového vedení dráhy není splněna, protože dochází k posunu kolejí až o 1,6 m. To však podle krajského soudu ještě neznamená změnu výškového a směrového vedení dráhy. Směrové vedení dráhy je zachováno, pakliže nedochází k odchýlení od dosud užívaného koridoru dráhy, ani ke změně jeho vedení mezi jednotlivými úseky (tj. Praha-hl. nádraží – Vyšehrad). Taková situace povoleným záměrem nenastala. Jak přílehavě uvedl žalovaný na str. 20 napadeného rozhodnutí, z logiky věci je třeba pojem „zachování směrového a výškového vedení dráhy“ vyložit v kontextu uceleného úseku dráhy (§ 12 odst. 4 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.). Posuny ve stávající stopě a vybudování nové stopy v prostoru bývalého nádraží Vyšehrad, které zmiňují žalobci na str. 12 žaloby, žalovaný přijatelně vysvětlil na str. 20 napadeného rozhodnutí. Žalobci k jeho argumentaci uvedli, že ji považují za nedostatečně restriktivní výklad podmínek pro korekci SHZ, stejně jako to, že dle žalovaného drobné odchylky v niveletě neznamenají změnu výškového vedení. Námitky vznesené v žalobě považuje krajský soud za opakující se odvolací námitky, které již byly žalovaným řádně a přezkoumatelně vypořádány relevantním způsobem, k němuž žalobci v žalobě vznesli toliko obecnou a teoretickou polemiku. Žalovaný postupoval v souladu s právní úpravou.
81. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že ani námitka, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné z pohledu zhoršení hlučnosti v chráněném venkovním prostoru ve smyslu § 2 písm. r) poslední věta nařízení vlády č. 272/2011 Sb., není důvodná. Z pohledu systematiky nařízení vlády č. 272/2011 Sb. je právní úprava obsažená v § 2 písm. r) obecná a pro případ aplikace institutu SHZ platí speciální úprava podmínek stanovených v § 12 odst. 5 a také odst. 4 a 6 téhož právního předpisu.
82. Pokud jde o namítané použití pojmu „drážní těleso“, lze souhlasit s žalobci, že vyhl. č. 177/1995 Sb., v platném znění takový pojem neobsahuje. Nicméně pojem „drážní těleso“ se vyskytuje v dřívějším znění této vyhlášky, platném do 30. 9. 2000, kdy v § 9 písm. a) je uvedeno, že železniční spodek tvoří „drážní zemní těleso“. Krajský soud konstatuje, že tato nepřesnost v terminologii je naprostou marginálií, která nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost či nesrozumitelnost argumentace žalovaného.

83. Okruh námitek vymezený pod písm. b) této části žaloby shledal krajský soud nedůvodným.
84. Dále se krajský soud zabýval námitkami vymezenými pod písm. a) a c) tohoto okruhu žalobních tvrzení.
85. Argumentace žalobců pod písm. a) a pod písm. c) této části žaloby si svým způsobem odporují, protože pod písm. a) žalobci vznášejí pochybnost, zda mělo být použito korekce pro SHZ, když není vyloučeno, že mohly být použity hygienické limity mírnější, tj. dle tabulky č. 1 části A přílohy č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. limity uvedené v 2. nebo 3. sloupci tabulky. Pod písm. c) naopak žalobci tvrdí, že korekce pro SHZ (tedy limity dle sloupce 4. odkazované tabulky) nemohla být vůbec použita, protože tomu brání nesplnění podmínky dle § 12 odst. 6 nařízení vlády, tedy že nebyl po 1. lednu 2001 překročen hlukový limit o více než 2 dB.
86. Obě argumentační roviny žalobců však mají totožný základ v nejistotě ohledně správnosti použití korekce pro SHZ. Žalobci v průběhu řízení opakovaně namítali, že HS z roku 2020 byla pořízena na základě měření, které proběhlo v dubnu 2017, tedy 5,5 roku před zahájením územního řízení, a proto na jejím základě nelze učinit závěr, zda se hluk od 1. 1. 2001 do listopadu 2022 zvýšil o 2 dB či nikoliv. Na základě předložené HS nelze podle žalobců učinit závěr, zda je pro Záměr přípustná korekce + 20 dB z důvodu existence SHZ.
87. Krajský soud přisvědčuje žalobcům v tom, že aby vůbec mohlo být uvažováno o aplikaci korekce pro SHZ, musí být splněn předpoklad § 12 odst. 6 nařízení vlády, že v období po 1. 1. 2001 v předmětném úseku dráhy se hluk způsobený dopravou na dráhách nezvýšil o více než 2 dB. Žalovaný, resp. Hygienická stanice hlavního města Prahy (dále jen „HSHMP“) jako orgán ochrany veřejného zdraví musí mít postaveno najisto, že v intervalu od 1. 1. 2001 do zahájení územního řízení nedošlo k navýšení hlukové zátěže o více než 2 dB. To je dle názoru krajského soudu otázka primární a teprve po jejím zodpovězení lze posuzovat podklad pro Záměr v podobě HS ve vztahu k použití institutu SHZ. Krajský soud má za to, že se jedná o dva na sebe navazující kroky, jejichž pořadí je neměnné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, jakož i HSHMP a MZ ve svých závazných stanoviscích, ovšem ve vztahu k podmínkám pro použití korekce pro SHZ argumentují obsahem HS. Cílem HS však je posouzení budoucí hlukové zátěže, která nastane po realizaci Záměru. Dle Úvodu HS (str. 3 HS z r. 2020) se tento dokument zabývá posouzením výhledové akustické studie v přílehlém okolí rekonstruované trati po dokončení její rekonstrukce (tzn. provoz na novém kolejovém svršku). Jako cíl HS je pak stanoveno prověřit na základě výpočtu, zda bude dodržen předepsaný hygienický limit hluku. Podkladem HS je měření hluku a vibrací provedené ve dnech 24. a 25. 4. 2017.
88. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k dílčímu závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí a také HSHMP a MZ ve svých závazných stanoviscích z pohledu podmínek pro použití korekce pro SHZ nerozlišují mezi výchozím stavem hluku, jenž je z pohledu § 12 odst. 6 nařízení vlády rozhodný pro použití institutu SHZ a je zjiřitelný aktualizovaným

měřením, a stavem budoucím, který vyhodnocuje zpracovaná HS na základě použité korekce pro SHZ.

89. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek NSS sp. zn. 1 As 181/2024, jenž v bodě 56 uvedl, že cíli právní úpravy v podobě ochrany zdraví před nepříznivými účinky hluku lépe odpovídají skutečné naměřené hodnoty hluku než hodnoty vypočtené. Vypočtená hodnota hluku se mění v návaznosti na vstupních údajích a použitým matematickým modelem, a tudíž se mohou významně lišit dokonce i vypočtené hodnoty hluku ke stejnému roku. Pokud je smyslem právní úpravy chránit zdraví před nepříznivými účinky hluku, určující musí být zejména skutečná hlučnost. Cílem je ochrana před skutečným hlukem, nikoli hlukem matematicky vypočteným. Role vypočtených hodnot hlučnosti je tudíž nutně sekundární. Jejich použití by tedy mělo být výjimkou, a to zejména pro situace, kdy není a nemůže být k dispozici změřená skutečná hodnota hluku.
90. Rozsudek NSS sp. zn. 1 As 181/2024 dále v bodě 54 označil korekci pro SHZ podle právní úpravy účinné do 31. 6. 2023 jako výjimku z obecného pravidla. Podstatou byla možnost uplatnit přechodně pro starou hlukovou zátěž dodatečnou korekci k obecně platným hygienickým limitům ve výši + 20 dB (příloha č. 3 část A tabulka č. 1 k nařízení vlády č. 272/2011 Sb.). Tím docházelo k odchýlení se od základního pravidla obecně stanovených hygienických limitů. Stejně jako ostatní výjimky je proto nutné její rozsah vykládat restriktivně. Požadavek na restriktivní výklad přitom musí reflektovat i režim ukončení dle § 12 odst. 6 nařízení vlády včetně výkladu kritérií pro posouzení, zda se „hluk způsobený dopravou na pozemních komunikacích a drahách po 1. 1. 2001 v předmětném úseku pozemní komunikace nebo dráhy zvýšil o více než 2 dB“.
91. V bodě 58 téhož rozsudku pak NSS zdůraznil, že žalovaná (v odkazovaném případě Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje) jako správní úřad odpovědný za výkon zdravotního dozoru, má povinnost mít možnost uplatnit korekci pro starou hlukovou zátěž dostatečně zdůvodněnou a podloženou (již také rozsudek NSS č. j. 9 As 90/2023-36, bod 30).
92. Žalovaný ve svém vyjádření mj. poukázal na str. 23 napadeného rozhodnutí, kde vyjádřil svůj názor na výše odkazovaný rozsudek NSS, jenž považuje za nepřiléhavý pro nyní posuzovanou věc, protože se vztahuje k zásahové žalobě a řešil odlišnou skutkovou situaci, kdy k posuzovanému hluku existovalo množství dat a byly uděleny hlukové výjimky. Krajský soud naopak citovaný rozsudek NSS považuje za přílehlavý bez ohledu na skutkové odlišnosti a jiný žalobní typ, neboť NSS v něm dospěl k obecným, a tedy i na jiné případy aplikovatelným, závěrům o povaze institutu SHZ.
93. Žalovaný také poukázal na str. 21 napadeného rozhodnutí, kde uvedl důvody, pro které nebylo na rozhodném úseku trati zapotřebí aktualizovaného měření hluku. Krajský soud má tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelnou. Žalovaný předestřel vícero argumentů, které ale ani jednotlivě, ani v souhrnu nepředstavují nosné důvody pro jeho názor, že aktualizace měření hluku pro období od poloviny r. 2017 do listopadu 2022 nebylo zapotřebí.

94. Žalovaný předně uvedl, že v nařízení vlády č. 272/2011 Sb. není žádné ustanovení, ze kterého by plynulo omezení aktuálnosti podkladů. V této konstataci lze žalovanému přisvědčit, nicméně krajský soud je toho názoru, že nutnost aktuálnosti podkladů je dána smyslem ust. § 12 odst. 6 nařízení vlády, které jako základní kritérium pro použití korekce pro SHZ stanoví nepřekročení zvýšení hluku o 2 dB v období po 1. lednu 2001. Z logiky věci pak plyne, že rozhodující pro závěr o splnění této zákonné podmínky musí být časový interval od 1. ledna 2001 do zahájení územního řízení. Z ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) vyplývá povinnost správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V posuzované věci je skutečností nespornou, že na zájmovém úseku trati od dubna r. 2017 žádné další měření hluku neproběhlo. Jelikož územní řízení bylo zahájeno v listopadu 2022, nelze vyloučit pochybnost o skutkovém stavu, tj. hodnotě hluku v období následujícím po posledním měření a návazně také pochybnost o možnosti aplikace institutu SHZ, přičemž žalobci takové pochybnosti vznesli a odůvodnili. Úvahu o tom, zda a z jakého důvodu představuje měření hluku provedené v dubnu 2017 náležitě zjištěný skutkový stav, pokud jde o podmínku § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., žalovaný neprovedl.
95. Dále žalovaný na str. 21 napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 6. 2024 sp. zn. 39 A 5/2023, odst. 76 a násl. s tím, že v něm soud řešil námitku neaktuálnosti akustických studií. Tento odkaz shledal krajský soud nepřipadným, neboť v odkazovaném rozsudku se soud otázkou aktuálnosti akustických studií nezabýval, resp. nevyslovil k této otázce žádné obecné závěry.
96. Dále se žalovaný vyjádřil tak, že reálné měření hluku nesloužilo k získání poznání o budoucím stavu a zpracovatel HS z r. 2020 jasně uvedl, že měření slouží k orientačnímu zjištění stávající úrovně hluku a jeho účelem je porovnat vypočtené hodnoty, tj. měření slouží k získání představy o validitě výpočtu. Měření ukázalo, že vypočtené hodnoty jsou výrazně vyšší než změřené hodnoty, kromě výpočtového bodu č. 11. Zpracovatel HS tedy měl experimentálně ověřené, že ve 3 bodech výpočet dosti nadhodnocuje hluk a v jednom bodě je srovnatelný s měřením, které ovšem bylo za velmi nepříznivých okolností u poškozené trati. Tyto závěry má žalovaný za vysvětlující a přesvědčivé. Krajský soud tento názor nesdílí, když naopak považuje tuto část odůvodnění jednak za nesrozumitelnou, jednak k odvolací námitce napadající neaktuálnost měření z r. 2017 nic nevypovídající.
97. Dále žalovaný pokračoval argumentací, že chybějící novější měření hluku nemohlo vést k tomu, aby správní orgán I. stupně vyzval Správu železnic k odstranění nedostatků žádosti ve smyslu doplnění nové hlukové studie na podkladě novějšího měření, kterou by zohlednila hygienická stanice v novém závazném stanovisku. Krajský soud má za to, že tato část odůvodnění má povahu prosté konstatace, aniž by podala vysvětlení, proč nemohl správní orgán I. stupně vyzvat žadatele k aktualizaci měření hluku.
98. Pokud žalovaný dále na str. 21 napadeného rozhodnutí argumentuje omezením železniční dopravy v r. 2020 pod vlivem covidové krize, což by způsobilo nereprezentativnost měření v roce 2020, domnívá se krajský soud, že tyto důvody pokrývají rozhodné období, tj. období

od poloviny r. 2017 do listopadu r. 2022, pro které není k dispozici žádné aktualizované měření hluku, pouze částečně, neboť nevypovídají nic o období po r. 2020 do listopadu r. 2022.

99. V posledním odstavci str. 21 napadeného rozhodnutí žalovaný vyjádřil názor, že námitka žalobců, že měření z r. 2017 nezohledňuje možné zvýšení hluku od srpna 2017 do listopadu 2022 je velmi obecná, neboť pracuje s pouhou hypotézou, že se hluk mohl zvýšit. Krajský soud uvedené považuje za nedostatečné a účelové vypořádání zcela konkrétní odvolací námitky, neboť žalobci v souladu se zjištěným skutkovým stavem důvodně a konkrétně namítli, že absenteje měření hluku v intervalu od srpna 2017 do listopadu 2022.
100. Ke shodné námitce žalobců, tj. že časový interval od srpna 2017 do listopadu 2022 není pokrytý aktuálním měřením hluku, se nevyjádřila ani HSHMP v závazném stanovisku ze dne 29. 1. 2021, ani v pozdějším vyjádření ze dne 14. 2. 2023. Stejně tak se nevyjádřilo MZ v revizním stanovisku z 25. 6. 2024 a v doplňujícím revizním stanovisku ze dne 3. 9. 2024 na str. 3 uvedlo, že v HS bylo možné použití korekce pro SHZ, neboť při porovnání hodnot hluku zjištěných ke dni 1. 1. 2001 a v říjnu 2020 nedošlo k navýšení hluku v předmětné oblasti o více jak 2 dB, čímž byla splněna podmínka § 12 odst. 6 nařízení vlády. Krajský soud má tuto argumentaci za zcela nedostatečnou, neboť na vznesenou námitku nijak nereaguje, a také nepřezkoumatelnou, neboť v říjnu 2020 podle obsahu správního spisu k žádnému měření nedošlo. Jediné měření, které také bylo podkladem pro vypracování HS, proběhlo v dubnu r. 2017. V říjnu r. 2020 byla vypracována HS.
101. Na základě výše uvedeného krajský soud uzavírá, že závěr žalovaného, že pro rozhodnutí o Záměru nebylo zapotřebí aktualizace měření hluku, je nepřezkoumatelný. Současně má krajský soud za to, že měření hluku z dubna 2017 nepředstavuje pro potřeby územního řízení o Záměru zahájeného v listopadu 2022 náležitě zjištěný skutkový stav, má-li být aplikován institut SHZ, a to s ohledem na podmínku stanovenou § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.
102. Krajský soud dále považuje za nezbytné vyjádřit se k důkazní hodnotě AS z r. 2009 vypracované Františkem Kohlíčkem a k vypořádání odvolací námitky s ní související.
103. Krajský soud na základě již uvedeného shrnuje, že tento dokument byl vypracován v roce 2009 na základě měření hluku z r. 2007 a sloužil jako podklad pro zjišťovací řízení dle zákona o EIA pro záměr „Optimalizace traťového úseku Praha-hl. nádraží - Praha-Smíchov“, přičemž nyní posuzovaný Záměr je výsečí tehdy posuzovaného záměru. Měření z roku 2007 proběhlo také v zájmové trase nyní posuzovaného Záměru, měřící body však nebyly totožné. AS byla vypracována za účinnosti nařízení vlády č. 148/2006 Sb., tj. dle předchozí právní úpravy. Z poznámky autora této studie (str. 3 AS) je zřejmé, že studie byla vypracována za použití hygienických limitů podle sloupce 3 tabulky č. 1 část A přílohy č. 3, takže nebyly aplikovány hygienické limity pro korekci SHZ (sloupec 4). Nařízení vlády č. 148/2006 Sb. výslovně

neupravovalo institut SHZ, ani podmínky pro jeho použití, ale tabulka č. 1 v části A přílohy č. 3 byla shodná jako v pozdější právní úpravě, tj. v příloze č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Z pohledu námitek žalobců jsou však rozhodné výsledky měření z r. 2007, nikoliv následné výpočty v AS. Je nutno podotknout, že žádné jiné srovnání ani provést nelze, jestliže autor AS vypracoval studii za použití limitů dle sloupce 3 odkazované tabulky, a nikoliv za použití korekce pro SHZ (sloupec 4). Žalobci v odvolání namítli, že měření z roku 2007 byly v měřicím bodě č. 4 Křesomyslova 13/543 naměřeny hodnoty, které představují zvýšení hluku o více než 2 dB, a proto z důvodu nesplnění podmínky dle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. již nelze pro Záměr použít institut SHZ.

104. Žalovaný se s touto konkrétní odvolací námitkou vypořádal na str. 22 napadeného rozhodnutí velmi podrobným a srozumitelným způsobem a dospěl k závěru, že výsledek měření byl dán nestandardním technickým stavem trati. Žalobci v žalobě namítli, že se nejednalo o žádnou anomálii, neboť naměřená hodnota se výrazně neodlišuje od výsledků naměřených v dalších měřicích bodech a není racionálně vysvětlitelné, aby v časovém odstupu 10 let, bez větších oprav na trati byly výsledky měření o 10 dB nižší. Krajský soud má argumentaci žalobců za nepřípadnou, neboť výsledky měření překračující zvýšení hluku o 2 dB byly zjištěny jen v jednom měřicím bodě a žalobci také v tomto rozsahu vznesli svou odvolací námitku, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Žalobci jeho podrobnou argumentaci žádným konkrétním způsobem nezpochybnili. To, že vypořádání žalovaného nenaplnuje představy žalobců, neznamená, že je nesprávné nebo nedostatečné. Skutečnost, že další měření po 10 letech vykazalo výrazně nižší hodnoty hluku, může mít různé příčiny. Názor žalobců, že důvodem je chyba v HS z r. 2020, je zcela hypotetický, a proto se jím soud nezabýval.

V. Individuální protihluková opatření

105. Žalobci brojí proti individuálním protihlukovým opatřením (dále jen „IPO“), jimiž by byla v případě, že by instalace kolejnicových absorbérů nebyla dostačující, výměna oken za okna s vyšší zvukovou izolací a instalace systému nuceného větrání (str. 31 hlukové studie z r. 2020). S výměnou oken počítá také technická zpráva (část E.2.3). Žalovaný toto řešení převzal a zahrnul do podmínky č. 13.8. napadeného rozhodnutí. Podle žalobců tato IPO nejsou způsobila jakkoliv ovlivnit hladinu hluku v chráněných venkovních prostorech staveb, ale mají pouze za cíl snížit hladinu hluku v chráněných vnitřních prostorech staveb. Navíc jejich realizace nezávisí pouze na rozhodnutí žadatele, ale vyžaduje souhlas všech vlastníků domů a bytů, v nichž mají být realizována. Takový souhlas žadatel nepředložil. Nařízení vlády č. 272/2011 Sb. neobsahuje ustanovení, podle něhož by bylo možné nahradit nesplnění hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb alespoň splněním hygienických limitů hluku v chráněných vnitřních prostorech staveb. Žalovaný v nově stanovené podmínce č. 13.8. ukládá žadateli, aby dodržení hlukových limitů zajistil provedením IPO, jež na naplnění těchto limitů objektivně nemají žádný vliv.

Vyjádření žalovaného:

106. IPO chrání vnitřní chráněné prostory staveb, žalovaný ani zpracovatel HS nemínili IPO jako prostředek ochrany před hlukem ve venkovních prostorech staveb. Argumentace žalobců je vadná v tom, že presumují nedodržování hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb. Žalovaný již v předchozí části vyjádření k žalobě vysvětlil, že limity jsou splněné.
107. K námitce ohledně nutnosti souhlasu s IPO žalovaný odkázal na ust. § 184a odst. 3 starého stavebního zákona, podle něhož se souhlas nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemkům nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem. Stavebním záměrem je i změna dokončené stavby a mezi změny dokončené stavby je zahrnuta také stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby.
108. V napadeném rozhodnutí žalovaný zdůvodnil, že koridor je vymezen v ZUR hlavního města Prahy jako mj. plochy nezbytné k zajištění výstavby a k řádnému užívání stavby pro stanovený účel včetně doprovodných zařízení nezbytných k provozu liniové stavby. Tím je dán účel vyvlastnění podle § 170 odst. 1 písm. a) starého stavebního zákona. Na úrovni ZUR není možné pojímat výčty detailně (přílišná podrobnost by byla nezákonná vzhledem k míře obecnosti tohoto nástroj územního plánování), a proto také výměna oken a instalace větrací jednotky je podřaditelná pod uvedený výčet staveb. Podstatný je rys, že za veřejně prospěšné je vymezeno cokoliv, co je nezbytné k řádnému užívání a provozu stavby. Výměna oken a instalace systému nuceného větrání jsou stavebními úpravami a vyhovují i širokému pojmu opatření ve smyslu ust. § 184a odst. 3 starého stavebního zákona. V principu jsou individuální protihluková opatření (dále jen „IPO“) jedním z typů mitigačních, popř. kompenzačních opatření, podobně jako náhradní výsadby, obnova či revitalizace tůní, mokřadů atd. v blízkosti dopravní infrastruktury, které vyžadují zvláštní právní předpisy či dotčené orgány jako podmínku přípustnosti záměrů dopravní infrastruktury.

Posouzení krajským soudem

109. Krajský soud považuje za zcela logické, že výše specifikovaná IPO mají za cíl snížit hladinu hluku chráněných vnitřních prostorů staveb a nemají žádný potenciál k ovlivnění hladiny hluku v chráněných venkovních prostorech. Je s podivem, že se žalobci domnívají, že záměrem žadatele je ovlivňovat tímto způsobem hladinu hluku v chráněných venkovních prostorech staveb. Jejich názor nemá racionální důvod. Žalobci se rovněž mýlí, pokud se domnívají, že taková protihluková opatření vyžadují souhlas vlastníků domů a bytů, v nichž mají být realizována. Krajský soud aprobejme vyjádření žalovaného, že principiálně jsou uvedena IPO jedním z typů kompenzačních opatření, která vyžadují zvláštní právní předpisy či dotčené orgány jako podmínku přípustnosti záměrů dopravní infrastruktury, a i pro ně platí ust. § 184a odst. 3 starého stavebního zákona. Krajský soud nemá, co by k věci více uvedl. Námitku nepovažuje za důvodnou.

VI. Vady protihlukové studie

110. Žalobci označili napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se vad HS. Žalobci vymezili tyto okruhy námitek:
- a) nesoulad hlukové studie s dokumentací pro územní rozhodnutí
 - b) hluková studie přeceňuje jevy snižující hlukovou zátěž
 - c) hluková studie opomíjí jevy zvyšující hlukovou zátěž
 - d) hluková studie je rozporná.

Vyjádření žalovaného:

111. Žalovaný se ke vzneseným námitkám vyjádřil na str. 3-5 vyjádření ze dne 27. 5. 2025, označil je
za nedůvodné a navrhl výslech zpracovatele HS z r. 2020 Ing. P. Č.

Posouzení krajským soudem:

112. S ohledem na závěry soudu učiněné k okruhu žalobních tvrzení IV. *Hluková zátěž*, zejména k vyslovené nepřezkoumatelnosti závěru žalovaného ohledně aktuálnosti měření hluku, jež bylo podkladem HS, a také k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, pokud jde o podmínku aplikace institutu SHZ, shledal krajský soud nadbytečným posuzovat okruh žalobních námitek vztahujících se k vadám HS, jejímž podkladem bylo měření hluku provedené v r. 2017. Ze stejného důvodu soud neshledal potřebným důkaz svědeckou výpovědí zpracovatele HS.

VII. Nesplnění podmínek závěru zjišťovacího řízení EIA

113. Žalobci označili napadené rozhodnutí za nezákonné pro rozpor s podmínkami negativního závěru zjišťovacího řízení podle § 7 zák. č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, v platném znění (dále jen „zákon o EIA“), který byl vydán Magistrátem HMP jako orgánem EIA dne 22. 10. 2009 pod sp. zn. S-MVMP-548855/2009/OOP/VI/EIA/646-2/Nov pro záměr „Optimalizace traťového úseku Praha- hl. n. – Praha-Smíchov“. V jeho odůvodnění bylo mj. uvedeno, že po realizaci záměru, včetně protihlukových antivibračních opatření bude sníženo akustické zatížení v okolí záměru oproti současnému stavu a dojde tak ke snížení zdravotních rizik pro obyvatele a také, že hlavní pozornost je třeba věnovat požadavkům orgánů ochrany veřejného zdraví a ochrany ovzduší. Dále bylo citováno stanovisko HSHMP, která jako orgán ochrany veřejného zdraví uvedla, že na základě hlukové studie byly navrženy protihlukové stěny (11 542 m), zděné ploty 1 874 m a protihluková úprava povrchu, bokovnice (4 651 m) a antivibrační rohože (1 200 m). Žalobci v odvolání proti územnímu rozhodnutí namítli, že protihlukové stěny a zděné ploty s protihlukovou úpravou, na které tímto HSHMP odkazovala, nejsou součástí dokumentace pro územní rozhodnutí ve věci Záměru. Všechna tato protihluková opatření zrušil Magistrát HMP ve vyjádření ze dne 6. 8. 2018 a poté ze dne 26. 1. 2021, kdy konstatoval, že protihlukové stěny a zděné

ploty s protihlukovou úpravou byly z dokumentace vypuštěny, a i přesto záměr nadále nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí.

114. Podle žalobců tato faktická změna závěru zjišťovacího řízení ze dne 22. 10. 2009 byla učiněna magistrátem mimo jeho věcnou příslušnost a obě vyjádření jsou proto nezákonná.
115. Žalobci zdůraznili, že s účinností od 1. 11. 2017 došlo zákonem č. 326/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „novela č. 326/2017 Sb.“) ke změně, kdy rekonstrukce celostátní dráhy byla přesunuta z kategorie II do kategorie I, jež podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí Ministerstvem životního prostředí (dále jen „MŽP“). Jakékoliv změny závěru zjišťovacího řízení tak mohlo od 1. 11. 2017 činit pouze MŽP.
116. Žalovaný se s námitkou věcné nepřislušnosti Magistrátu HMP vypořádal v napadené rozhodnutí ve shodě s vyjádřením MŽP ze dne 4. 10. 2024 tak, že Magistrát HMP byl i po 1. 11. 2017 příslušný ke změně závěrů zjišťovacího řízení ze dne 20. 10. 2009, a to v aktuálním znění zákona o EIA podle § 23 odst. 3 a 4 zákona. Tento názor je podle žalobců mylný, jak uvedli již v odvolání s odkazem na metodickou pomůcku Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) z února 2018, aktualizovanou v září 2019, k problematice záměrů, pro které byl vydán negativní závěr zjišťovacího řízení podle zákona o EIA.
117. Podle žalobců vypuštění protihlukových stěn a zděných plotů s protihlukovou úpravou z projektové dokumentace nepochybně představuje podstatnou změnu oproti záměru identifikovanému v negativním závěru zjišťovacího řízení, neboť realizaci těchto protihlukových opatření si Magistrát HMP výslovně vymínil v závěru zjišťovacího řízení ze dne 22. 10. 2009.
118. Pokud žalovaný na str. 33 napadeného rozhodnutí uvedl, že nerozumí tomu, v čem by mohli být žalobci dotčeni na svých právech, když nemovité věci se nacházejí v místech, kde ani původně neměly žádné protihlukové stěny být, pak žalobci namítají, že jejich nemovitosti skutečně neměly být chráněny protihlukovou stěnou, ale zděným plotem s výškou 2 m osazeným protihlukovými panely. V dokumentaci pro územní řízení k Záměru je namísto těchto zděných plotů s protihlukovou úpravou navrženo pouze oplocení z plotových panelů z poplastovaného drátu, což se týká minimálně pozemku parc. č. X ve vlastnictví žalobce b).
119. Okruh námitek vztahujících se k posuzování záměru podle zákona o EIA žalobci dále doplnili v doplnění žaloby doručeném krajskému soudu dne 25. 1. 2025, kde uvedli, že žalovaný nepředložil negativní závěr zjišťovacího řízení EIA ze dne 22. 10. 2009 nadřízenému orgánu, přestože jeho obsah žalobci napadli odvoláním, což odůvodnil tak, že negativní závěr zjišťovacího řízení ze dne 22. 10. 2009 nemá povahu závazného stanoviska, takže jeho přezkum podle § 149 odst. 7 správního řádu není možný. Podle žalobců je negativní závěr zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 6 zákona o EIA rozhodnutím, ovšem tato právní úprava platí až od r. 2015, kdežto negativní závěr zjišťovacího řízení EIA vydaný Magistrátem HMP je již z 22. 10. 2009. Podle názoru žalobců měl v r. 2009 negativní závěr

zjišťovacího řízení povahu závazného stanoviska, a proto žalovaný jeho nepředložením nadřízenému orgánu zatížil napadené rozhodnutí nezákonností.

Vyjádření žalovaného:

120. Žalovaný se s námitkami stran zjišťovacího řízení a příslušnosti orgánů EIA vypořádal na str. 30–34 napadeného rozhodnutí. Magistrát HMP jako orgán EIA věcně posoudil záměr v každé fázi (viz listiny označené na str. 31 napadeného rozhodnutí). MŽP se podrobně vyjádřilo k příslušnosti v případě posouzení změn záměru, který má negativní závěr zjišťovacího řízení a žalovaný se námitkami žalobců z navazujícího vyjádření k podkladům také zabýval. Z vyjádření MŽP vyplynulo, že se nepokládá za příslušné, což žalovaný respektoval. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobců, že vypuštění protihlukových stěn a zděných plotů je podstatnou změnou záměru, neboť pokud by kritériem významnosti změny záměru bylo neprovedení jakéhokoli stavebního objektu, který předpokládal původní negativní závěr zjišťovacího řízení, šlo by vždy o významnou změnu a zákon o EIA by *ex lege* vyžadoval nové zjišťovací řízení či EIA. Tak tomu ale není a orgány EIA mají oprávnění věcně posoudit významnost změny jak u záměrů s negativním závěrem zjišťovacího řízení, tak u záměrů se závazným stanoviskem EIA, kde se provádí verifikace. Změna navíc nastala pod vlivem změny právní úpravy (nové nařízení vlády k zákonu o ochraně veřejného zdraví). Magistrát i žalovaný svými postupy ověřovali, zda se záměr podstatně nezměnil od podoby ve zjišťovacím řízení, čímž respektovali rámec metodiky MMR. Tato metodika neupravuje příslušnost orgánů EIA, ani nemůže určovat, jak mají orgány EIA posoudit záměr.
121. K ochraně zděným plotem žalovaný uvedl, že oplocení o délce 19 m a výšce cca 2 m, které je schváleno územním rozhodnutím (u pozemku žalobce b) parc. č. 1271), představuje obdobnou ochranu jako zděný plot s protihlukovými opatřeními. U ostatních žalobců zůstaly z původních opatření kolejnicové absorbéry (bokovnice) a antivibrační rohože. Žalobci v této námitce směšují spor o relevantní hlukový limit a otázku významnosti změny záměru ve smyslu zákona o EIA. Domáhají-li se nepoužití korekce pro SHZ, a korekce přiznána byla, což mělo také za následek redukci protihlukových opatření, nemůže jít z tohoto důvodu o změnu záměru, která je významná pro účely použitelnosti negativního závěru zjišťovacího řízení.
122. Žalovaný zdůraznil, že s protihlukovými stěnami se počítalo, protože tehdy platilo nařízení vlády č. 148/2006 Sb., jež definovalo SHZ jinak než pozdější právní úprava (nařízení vlády č. 272/2011 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023), tj. neexistovala úprava ekvivalentní § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Protihluková opatření tedy fakticky nezrušil magistrát jako orgán EIA, nýbrž šlo o důsledek změny právní úpravy.
123. K povaze negativního závěru zjišťovacího řízení žalovaný uvedl, že povinnost postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu platí u závazných stanovisek. Žalobci správně uvádějí, že charakter rozhodnutí získaly negativní závěry zjišťovacího řízení až po novelizaci v r. 2015 (novela č. 39/2015 Sb.). Žalovaný však nesouhlasí, že by do r. 2015 šlo o závazná stanoviska.

Formálně

Shodu s prvopisem potvrzuje

o tom nemůže být pochyb, jelikož žádný zákon nepřiznal dřívějším negativním závěrům zjišťovacího řízení charakter závazného stanoviska. Žalovaný se domnívá, že nešlo o závazné stanovisko ani materiálně, protože původně nebyla formálně, ani materiálně závaznými stanovisky ani stanoviska EIA, která byla „překlápěna“ do této formy podle přechodného ustanovení článku II bodu 1. novely č. 39/2015 Sb. Zákon o EIA po této novele výslovně přiznal původně nezávazným stanoviskům EIA formu závazného stanoviska, avšak o dosavadních negativních závěrech zjišťovacího řízení mlčel a neupravil ve vztahu k nim žádné „překlopení“ do formy rozhodnutí, ani do formy závazného stanoviska. Nelze přitom hovořit o nevědomé mezeře v zákoně, kterou by byly soudy oprávněny vyplnit závěrem, že původní negativní závěry zjišťovacího řízení jsou materiálně závazným stanoviskem. Podle žalovaného zákonodárce chtěl vědomě řešit jen převod nezávazných stanovisek EIA do formy závazných stanovisek. Žalobci svůj právní názor nijak nezdůvodnili.

Posouzení krajským soudem:

124. Žalobci v tomto žalobním okruhu namítli, že na základě změny projektové dokumentace, která spočívala ve zrušení předmětných protihlukových opatření, mělo dojít k novému posouzení Záměru ve zjišťovacím řízení věcně příslušným MŽP a také, že Magistrát HMP jako orgán EIA nebyl věcně příslušný k provedení změn v negativním závěru zjišťovacího řízení z r. 2009.
125. Na základě obsahu žaloby, vyjádření účastníků řízení a obsahu správního spisu krajský soud shrnuje, že dne 22. 10. 2009 vydal Magistrát HMP jako orgán EIA závěr zjišťovacího řízení, v němž posoudil předložený záměr „Optimalizace traťového úseku Praha hl. n. – Praha Smíchov“ (nyní posuzovaný Záměr označený „Rekonstrukce trati Praha hl. nádraží (mimo) – Vyšehrad (včetně)“ je výsečí tohoto záměru – *pozn. soudu*) tak, že nebude posuzován dle zákona o EIA. Uvedený záměr byl posuzován podle přílohy č. 1, kategorie II, bod 9.2 zákona o EIA, v tehdy platném znění. Současně však Magistrát HMP v tomto negativním závěru zjišťovacího řízení vyslovil, že je nezbytné dodržet opatření k prevenci, vyloučení, snížení, případně kompenzaci nepříznivých vlivů navržených v oznámení a zohlednit vyjádření k oznámení záměru, přičemž hlavní pozornost je třeba věnovat požadavkům příslušných orgánů všeobecného zdraví a ochrany ovzduší. V odůvodnění negativního závěru zjišťovacího řízení je pak citováno stanovisko HSHMP, jaká protihluková a antivibrační opatření byla přijata a proč je nezbytné jejich dodržení.
126. Novela č. 329/2017 Sb., účinná ode dne 1. 11. 2017, přinesla ve vztahu k nyní posuzované věci zásadní změnu v tom, že celostátní železniční dráha byla v rámci přílohy č. 1 zákona o EIA kategorizující záměry přesunuta z kategorie II, v jejímž rámci proběhlo posouzení záměru v roce 2009, do kategorie I, v níž uvedené záměry podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí vždy, a toto posouzení provádí MŽP. Ustanovení čl. II novely č. 326/2017 Sb. upravuje přechodná ustanovení. V přechodných ustanoveních jsou upraveny procesní postupy pod body 1.-10., avšak na nyní posuzovanou věc, kdy

negativní závěr zjišťovacího řízení byl vydán v r. 2009, tato přechodná ustanovení nepamatují.

127. Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA, předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena; tyto změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí vždy.
128. Podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA, změny záměru uvedeného v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí, zejména pokud má být zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně mění jeho technologie, řízení provozu nebo způsob užívání a nejedná-li se o změny podle písm. a); tyto změny záměrů podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.
129. Podle přílohy č. 1 k zákonu o EIA, bodu 44 je jako záměr kategorie I uvedena „celostátní železniční dráha“. Tento záměr podléhá posouzení vlivů vždy a příslušným orgánem je MŽP.
130. Na základě obsahu správního spisu krajský soud upřesňuje, že ke zrušení protihlukových stěn a zděných plotů dle původní projektové dokumentace nepřistoupil Magistrát HMP jako orgán EIA, jak nepřesně tvrdí žalobci. Tyto stavby byly oproti původnímu návrhu posouzenému ve zjišťovacím řízení v r. 2009 vypuštěny z projektové dokumentace předložené jako podklad k územnímu rozhodnutí k Záměru žadatelem, resp. projektantem. Ve vyjádření ze dne 6. 8. 2018 a později ze dne 26. 1. 2021 se Magistrát HMP jako orgán EIA k této změně vyjádřil a neshledal ji významnou ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o EIA s tím, že není nutno provést nové zjišťovací řízení. Tato vyjádření magistrátu mají povahu jiného úkonu správního orgánu podle § 154 správního řádu.
131. Dne 14. 11. 2022 podal žadatel Magistrátu HMP jako stavebnímu úřadu žádost o vydání územního rozhodnutí, jejímž podkladem byl negativní závěr zjišťovacího řízení Magistrátu HMP jako orgánu EIA ze dne 22. 10. 2009 a také vyjádření téhož orgánu ze dne 6. 8. 2018 a ze dne 26. 1. 2021.
132. Obsahem správního spisu má soud za prokázané, že žalobci již v námitkách vznesených v územním řízení namítli existenci zákonných změn, které přinesla novela č. 326/2017 Sb., závěr zjišťovacího řízení ze dne 22. 10. 2009 označili za irelevantní a domáhali se posouzení vlivů Záměru na životní prostředí v souladu s novou právní úpravou.
133. Námitky žalobců posoudil správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí na str. 104-106. Vyšel přitom z vyjádření Magistrátu HMP jako orgánu EIA ze dne 3. 4. 2023, které rekapituluje všechna vyjádření tohoto orgánu vydaná k Záměru od r. 2018, kdy byla

provedena změna projektové dokumentace k územnímu řízení. Orgán EIA uvedl jako rozhodné, že v době vydání negativního závěru zjišťovacího řízení (22. 10. 2009) záměr naplňoval dikci bodu 9.2 kategorie II přílohy č. 1 zákona o EIA, takže by ve smyslu § 4 odst. 1 téhož zákona podléhal posuzování vlivů, pokud by tak stanovilo zjišťovací řízení. Orgán EIA uvedl, že nemá za to, že nová právní úprava nařizuje pro Záměr obligatorní posouzení vlivů na životní prostředí. Poukázal na Metodický výklad vybraných bodů přílohy č. 1 k zákonu o EIA vyhotovený MŽP v říjnu 2018, kde je k bodu 44 přílohy uvedeno, že rekonstrukce či modernizace trati, tedy záměr spočívající ve stavební úpravě (nikoliv nově budovaný záměr), představuje změnu záměru dle § 4 odst. 1 zákona o EIA, pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah, nebo pokud se významně mění technologie, řízení provozu nebo způsob užívání, a pokud se pro záměr vyžaduje územní rozhodnutí nebo jeho změna. Takové změny záměrů podléhají posouzení vlivů, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení. Pro posuzovaný záměr bylo zjišťovací řízení vedeno a skončilo negativním závěrem. Platnost závěru není zákonem o EIA nijak omezena. Ani skutečnost, že by podle nové právní úpravy zjišťovací řízení provedlo MŽP, není podle magistrátu důvodem pro jeho opakování.

134. Dále orgán EIA ve svém vyjádření z 3. 4. 2023 poukázal na Metodickou pomůcku MMR k problematice záměrů, pro které byl vydán negativní závěr zjišťovacího řízení, vypracovanou v únoru 2018 a aktualizovanou v září 2019, podle které je stavební úřad povinen ověřit, že obligatorní přílohy k žádosti o územní rozhodnutí jsou vydány k záměru identifikovanému v žádosti a přiložené dokumentaci. Pokud jsou v rámci prověřované shody zjištěny podstatné změny oproti záměru identifikovanému ve zjišťovacím řízení, nebo má stavební úřad pochybnosti, zda se jedná o podstatnou změnu záměru, nelze takový závěr zjišťovacího řízení akceptovat jako relevantní podklad k žádosti. Stavební úřad v takovém případě řízení přeruší a vyzve žadatele k doplnění chybějícího dokladu, tj. vyjádření příslušného úřadu podle § 23 odst. 3 a 4 zákona o EIA, nový negativní závěr zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 6 zákona o EIA nebo závazné stanovisko EIA podle § 9a téhož zákona. V případě pochybností o tom, zda se jedná o podstatnou změnu záměru či nikoliv, se může stavební úřad obrátit s konzultací přímo na příslušný úřad, aniž by řízení přerušil.
135. Tuto část vyjádření Magistrátu HMP jako orgánu EIA ze dne 3. 4. 2023 převzal stavební úřad do odůvodnění územního rozhodnutí a doplnil o vyjádření projektanta, že nebyl důvod k novému posouzení záměru s ohledem na vyjádření Magistrátu jako orgánu EIA ze dne 6. 8. 2018 a 26. 1. 2021.
136. V návaznosti na uvedené žalobci v odvolání proti územnímu rozhodnutí namítli, že faktická změna závěru zjišťovacího řízení ze dne 22. 10. 2009, tj. zrušení povinnosti realizovat protihlukové stěny a ploty a také závěr, že záměr nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí, byly Magistrátem HMP jako orgánem EIA učiněny mimo jeho věcnou kompetenci a vyjádření ze dne 26. 8. 2018 a ze dne 26. 1. 2021 jsou nezákonná.
137. Žalovaný se s námitkou vypořádal na str. 30-33 napadeného rozhodnutí. Ve svých závěrech vyšel mj. z vyjádření dožádaného MŽP, podle něhož věcná příslušnost Magistrátu HMP

k vyjádření ze dne 6. 8. 2018, ze dne 26. 1. 2021 a také ze dne 3. 4. 2023 ke změně Záměru oproti záměru posuzovanému ve zjišťovacím řízení vyplývá z § 23 odst. 4 ve spojení s § 23 odst. 10 zákona

o EIA. Současně žalovaný v napadeném rozhodnutí plně aproboval výše uvedené závěry stavebního úřadu dle odůvodnění územního rozhodnutí.

138. V podané žalobě žalobci setrvali na své předchozí argumentaci a současně uvedli, že provedená změna, tj. zrušení předmětných protihlukových opatření, má charakter podstatné změny ve smyslu metodiky MMR, a proto neměl být negativní závěr zjišťovacího řízení z r. 2009 akceptován jako příloha žádosti o povolení Záměru, ale žadatel měl být vyzván k doplnění chybějícího dokladu o vlivu Záměru na životní prostředí.
139. Krajský soud předně považuje vypořádání námítky žalobců v územním rozhodnutí, tak jak je nastíněno v odst. 133 a 134 tohoto rozsudku, za nepřezkoumatelné. Orgán EIA se sice vyjádřil jako specializovaný dotčený orgán, vybavený odborností, kterou stavební úřad nedisponuje, avšak odůvodnění této části územního rozhodnutí postrádá finální závěr stavebního úřadu, resp. jeho vlastní úvahu, zda je posuzovaný záměr v souladu s chráněným zájmem. Stavební úřad rovněž nerefletoval orgánem EIA nastíněnou metodiku MMR, podle které byl povinen prověřit identitu záměru a posoudit podstatu změny z pozice stavebního úřadu (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009 sp. zn. 4 As 25/2009 nebo rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2017 sp. zn. 4 As 49/2017).
140. Dále se krajský soud neztotožňuje se závěrem vysloveným orgánem EIA ve vyjádření ze dne 3. 4. 2023 a převzatým stavebním úřadem na str. 105 územního rozhodnutí, že platnost negativního závěru zjišťovacího řízení není zákonem o EIA nijak omezena. Je sice pravdou, že zákon o EIA platnost negativního zjišťovacího závěru výslovně neupravuje. To však automaticky neznamená, že jednou vydaný negativní zjišťovací závěr bude platný navždy.
141. Dle krajského soudu v posuzované věci nelze odhlédnout od několika zásadních skutečností. Předně negativní závěr zjišťovacího řízení byl vydán v říjnu 2009 a žádost o územní rozhodnutí byla podána v listopadu 2022, tj. po 13 letech. V mezidobí došlo novelou č. 326/2017 Sb. k podstatné změně zákona o EIA v kategorizaci celostátní železniční dráhy, která byla přesunuta do kategorie I mezi záměry, jež podléhají posouzení vlivů na životní prostředí v kompetenci MŽP a došlo také k podstatné změně právní úpravy týkající se ochrany zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, když nařízení vlády č. 148/2006 Sb. bylo nahrazeno nařízením vlády č. 272/2011 Sb., obsahujícím podrobnější a přísnější úpravu institutu SHZ, jenž má pro posuzovanou věc zásadní význam. Tyto aspekty nebyly Magistrátem HMP jako orgánem EIA ve vyjádřeních ze dne 6. 8. 2018 a 26. 1. 2021 nijak zohledněny.
142. Pro absenci výslovné zákonné úpravy hledal krajský soud vodítko k aplikaci novelizované právní úpravy zákona o EIA v *důvodové zprávě* k zákonu č. 326/2017 Sb. Z důvodové zprávy soud zjistil, že „*přechodná ustanovení vycházejí z obecně platných zásad, které dovodila judikatura Ústavního soudu, tedy, že nové procesní právo (a jeho změny) platí ode dne nabytí*

účinnosti nové právní úpravy i pro řízení zahájena před dnem nabytí jeho účinnosti s tím, že právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti nové právní úpravy, zůstávají zachovány. V souladu s těmito zásadami se proto v případech neupravených v přechodných ustanoveních postupuje podle nové právní úpravy, s výjimkou případů, kde je z důvodu přehlednosti právní úpravy takový postup uveden výslovně“.

143. V návaznosti na uvedené je nutno zdůraznit, že v posuzované věci bylo územní řízení zahájeno na základě žádosti žadatele ze dne 14. 11. 2022, tj. řízení bylo zahájeno za účinnosti zákona o EIA, ve znění novely č. 326/2017. Nebyly zde tedy žádné úkony v řízení, které by zůstaly zachovány dle předchozí právní úpravy, neboť zjišťovací řízení proběhnuvší v roce 2009 nelze považovat za součást územního řízení zahájeného v roce 2022 a ani žádné řízení dle zákona o EIA ve věci aktuálně neprobíhalo. Skutečnost, že na nyní posuzovanou věc se přechodná ustanovení novely č. 326/2017 Sb. nevztahují, je nesporná.
144. Přechodná ustanovení zákona č. 326/2017 Sb. upravená v jeho čl. II stanovují procesní postupy v případě ke dni účinnosti novely již zahájených zjišťovacích řízení a již zahájených posuzování vlivů na životní prostředí (body 1.-4.), dále upravují pozbytí platnosti odůvodněného písemného závěru vydaného více než 3 roky před účinností tohoto zákona (bod 5.), pozbytí platnosti stanoviska k posouzení vlivů vydaného více než 5 let před účinností tohoto zákona (body 6.-8.) a dále otázky autorizace ke zpracování dokumentace a posudku (body 9. a 10.).
145. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že posuzovaná věc představuje případ neupravený v přechodných ustanoveních novely č. 326/2017 Sb., postupuje se u ní ve smyslu důvodové zprávy k novele podle nové právní úpravy. To v souzené věci znamená, že nezbytným podkladem žádosti o územní rozhodnutí byl relevantní výstup z nového zjišťovacího řízení vydaný věcně příslušným MŽP, ať už v podobě závazného stanoviska podle § 9a zákona o EIA nebo negativního zjišťovacího závěru ve smyslu § 7 odst. 6 zákona o EIA, neboť ode dne účinnosti novelizovaného znění zákona o EIA, tj. od 1. 11. 2017 byly záměry týkající se celostátní železniční dráhy (rekonstrukci nevyjímaje) přesunuty do kategorie I přílohy č. 1 zákona o EIA. Nastíněný postup je v souladu s metodikou MŽP z října 2018 k bodu 44 přílohy č. 1 zákona o EIA odkazovanou na str. 105 územního rozhodnutí, neboť v posuzované věci je v souladu s § 4 odst. 1 písm. b) zákona o EIA předmětem záměru rekonstrukce železniční trati a rovněž se pro záměr vyžaduje územní rozhodnutí. Posouzení vlivů na životní prostředí proto nebude obligatorní jako v případě nově budovaného záměru (§4 odst. 1 písm. a) zákona o EIA), ale bude se řídit výsledkem zjišťovacího řízení, které provede věcně příslušné MŽP.
146. Jelikož takové vyhodnocení není podkladem napadeného rozhodnutí, krajský soud uzavírá, že bylo rozhodnuto na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

147. Na základě výše uvedené argumentace shledal krajský soud nadbytečným zabývat se žalobní námitkou brojící proti závěru žalovaného o věcné příslušnosti Magistrátu HMP jako orgánu EIA k posouzení změny záměru (odst. 116 tohoto rozsudku).
148. V další části tohoto okruhu žalobních tvrzení žalobci namítli, že odvoláním napadli také samotný negativní závěr zjišťovacího řízení EIA z r. 2009, avšak žalovaný jej nepředložil nadřízenému orgánu k posouzení, s tím, že nemá povahu závazného stanoviska, takže jeho přezkum podle § 147 odst. 7 správního řádu není možný. Žalobci se přitom domnívají, že negativní závěr zjišťovacího řízení z r. 2009 povahu závazného stanoviska má.
149. K tomu krajský soud uvádí, že forma negativního závěru zjišťovacího řízení prošla postupnými legislativními změnami. Napadený negativní závěr zjišťovacího řízení (dle § 7 odst. 3 zákona o EIA) byl vydán v r. 2009 za účinnosti zákona o EIA ve znění do 31. 3. 2015, a měl povahu jiného úkonu správního orgánu ve smyslu části čtvrté správního řádu, tedy nejednalo se o rozhodnutí ani o závazné stanovisko. Institut závazného stanoviska byl do zákona o EIA vtělen novelou č. 39/2015 Sb. s účinností od 1. 4. 2015 a vztahoval se pouze na posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, nikoliv na negativní závěry zjišťovacího řízení. Následně byly negativní závěry zjišťovacího řízení vydávány formou rozhodnutí (§ 7 odst. 6 zákona o EIA) a byly proti němu přípustné odvolání i žaloba, což platí dosud. Žádné novelizované znění zákona o EIA však nepřineslo úpravu, podle které by již dříve vydané negativní závěry zjišťovacího řízení dodatečně změnilly svou formu na závazná stanoviska.
150. Krajský soud proto plně aprobuje vyjádření žalovaného k tomuto žalobnímu bodu (viz odst. 123 tohoto rozsudku) a uzavírá, že žalovaný nepochybil, když negativní zjišťovací závěr na základě námítky žalobců nepředložil nadřízenému orgánu EIA, neboť tento dokument vydaný v r. 2009 měl povahu jiného úkonu správního orgánu dle části čtvrté správního řádu, a tudíž nebyl závazným stanoviskem ve smyslu § 147 správního řádu. Ani později v důsledku novelizovaných znění zákona o EIA nemohl zpětně této formy nabýt. Žalobní námitka je nedůvodná.
151. Závěrem krajský soud pro úplnost podotýká, že nemá za to, že by pro tvrzené dotčení zájmů žalobců bylo určující původně zamýšlené umístění protihlukových stěn a zděných plotů (str. 33 napadeného rozhodnutí). Krajský soud shledává možné dotčení zájmů žalobců v jejich právu na zdravé životní prostředí, když prostředkem realizace tohoto práva je zákonné posouzení vlivu Záměru na životní prostředí ve smyslu zákona o EIA.

VIII. Nezákonnost závazného stanoviska Hygienické stanice Hl. města Prahy a závazných stanovisek ministerstva zdravotnictví

152. Žalobci již v námitkách vznesených v prvostupňovém řízení a poté v odvolání namítali nezákonnost závazného stanoviska HSHMP ze dne 29. 1. 2021, které označili za zcela formální, neboť HSHMP se řádně neseznámila ani s HS z roku 2020, ani s dokumentací pro územní rozhodnutí. Zejména pak ignorovala vady HS, především její neaktuálnost,

účelové manipulace se vstupními údaji, nesoulad vstupních údajů se zbytkem dokumentace, účelové nadhodnocení vlivů snižujících hlukovou zátěž, opomenutí vlivů ji naopak zvyšujících a rozpornost argumentace v rámci studie, které žalobci podrobně popsali v žalobě a jejím doplnění ze dne 24. 1. 2025. HSHMP navíc udělila bezpodmínečný souhlas bez stanovení podmínek alespoň v rozsahu popsaném v HS, což je v rozporu s ust. § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“).

153. Žalovaný si v rámci odvolacího řízení vyžádal stanovisko nadřízeného orgánu, tj. MZ, které zcela ignorovalo námitky žalobců proti nekonkrétnosti HS a s námitkami vztahujícími se k § 12 odst. 5 písm. a) a k § 2 písm. r) nařízení vlády č. 272/2011 Sb. se vypořádalo argumentací, kterou převzal žalovaný do napadeného rozhodnutí a kterou mají žalobci za nezákonnou. Závazná stanoviska obou dotčených orgánů jsou nezákonná, neboť oba porušili svou základní povinnost stanovenou § 77 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a v rozporu s nařízením vlády č. 272/2011 Sb. posoudili otázku přípustnosti použití korekce pro SHZ.

Stanovisko žalovaného:

154. Tvzení žalobců, že orgány ochrany veřejného zdraví nestanovily podmínky v rozsahu dle HS z r. 2020, je pravdivé, ale učinil tak stavební úřad a žalovaný. K reviznímu závaznému stanovisku MZ žalovaný upřesnil, že k námitkám proti HS se vyjádřil také žalovaný. Podkapitola „Hluk“ začínající na str. 19 napadeného rozhodnutí je syntézou názorů MZ a žalovaného.

Posouzení krajským soudem:

155. Podle ust. § 77 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, orgán ochrany veřejného zdraví je dotčeným správním úřadem při rozhodování o věcech upravených zvláštními právními předpisy, které se dotýkají zájmů chráněných orgánem ochrany veřejného zdraví podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů včetně hodnocení a řízení zdravotních rizik. Orgán ochrany veřejného zdraví vydává v těchto věcech stanovisko. Souhlas může orgán veřejného zdraví vázat na splnění podmínek. Stanovisko není rozhodnutím vydaným ve správním řízení.
156. Podle ust. § 77 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví, v případě, že je v platné územně plánovací dokumentaci uveden záměr, u kterého lze důvodně předpokládat, že bude po uvedení do provozu zdrojem hluku nebo vibrací z provozu na pozemních komunikacích nebo dráhách, nelze ke stavbě, která by mohla být tímto hlukem či vibracemi dotčena, vydat kladné stanovisko orgánu veřejného zdraví, aniž by u ní byla přijata ochrana před hlukem nebo vibracemi.

157. Z obsahu závazného stanoviska HSHMP je zřejmé, že tento správní orgán se ustanovením § 77 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví neřídil a porušil svou povinnost vydat kladné stanovisko pouze za současného přijetí opatření před hlukem nebo vibracemi, neboť žádná taková opatření v závazném stanovisku nepřijal. Žalobní námitka je tedy důvodná. Lze také přisvědčit žalobcům v jejich tvrzení, že stanovisko HSHMP je zcela formalistické, nevyplývá z něj ani náznak konkrétního posouzení Záměru. Krajský soud je tudíž považuje za nepřezkoumatelné. Pro úplnost krajský soud odkazuje také na odst. 88 a 100 tohoto rozsudku, kde se již vyjádřil k obsahu závazného stanoviska HSHMP v souvislosti s námitkou týkající se aktuálnosti měření hluku, které bylo podkladem HS, a s námitkou splnění zákonných podmínek pro aplikaci institutu SHZ a použití korekce pro SHZ.
158. Pokud jde o revizní stanoviska MZ ze dne 25. 6. 2024 a ze dne 3. 9. 2024, krajský soud shodně odkazuje na své závěry učiněné v odst. 88 a 100 tohoto rozsudku. Z důvodů zde uvedených má krajský soud také revizní závazná stanoviska MZ v posuzované části za nepřezkoumatelná.
159. Žalovaný se mýlí, pokud tvrdí, že pro žalobce není podstatné, jakým způsobem se protihluková opatření dostala do napadeného rozhodnutí, resp. územního rozhodnutí, neboť žalobci mají právo požadovat v rámci soudního přezkumu také přezkoumání zákonnosti dokumentů tvořících podklady napadeného rozhodnutí. Dle judikatury NSS je MZ nejvyšší instancí, která může řešit námitky směřující proti hlukové studii. Součástí soudního přezkumu je posouzení podkladu MZ z hlediska zákonnosti (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010 sp. zn. 5 As 56/2009). Také tento poslední okruh žalobních tvrzení shledal proto krajský soud důvodným.
160. Na základě výše uvedené argumentace krajský soud, zejména na základě závěrů, které učinil v odstavcích 101 a 145-146 tohoto rozsudku, shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), dále proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) a také pro podstatné porušení řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Současně byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
161. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšným žalobcům vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplacených soudních poplatků (4 x 3 000 Kč) a dále z nákladů spojených se společným právním zastoupením čtyř žalobců, a to za 4 úkony právní služby po 12 936 Kč a 4 x hotové výdaje ke každému z těchto úkonů po 450 Kč, tj. celkem 53 544 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Tato částka byla zvýšena podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku DPH, kterou je zástupce žalobců povinen

odvést podle zvláštního právního předpisu, takže náklady právního zastoupení žalobců činí celkem 64 788 Kč. Celkové náklady žalobců představuje částka 76 788 Kč.

162. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.
163. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem nebo na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu takové skutečnosti nenastaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, mohou oprávnění podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 16. října 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Monikou Javorovou ve věci

žalobců: a) L. Š.

 b) D. B.

 c) M. W.

 d) JUDr. J. B.

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Ing. Petrem Lhotským
sídlem Na Pankráci 322/26, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti: **Správa železnic, státní organizace**
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2024 č. j. MD-992/2024-910/14, ve věci
umístění stavby**

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 10. 2025 č. j. 38 A 3/2025-132 se ve výroku I. opravuje tak, že správně zní:

„I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 11. 11. 2024 č. j. MD-992/2024-910/14 se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.“

Odůvodnění:

1. V projednávané věci krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 16. 10. 2025 č. j. 38 A 3/2025-132 tak, že napadené rozhodnutí zrušil.
2. Při zpracování písemného vyhotovení rozsudku došlo ve výroku I. ke zřejmé nesprávnosti, spočívající v nesprávném označení žalovaného jako Ministerstva vnitra, když správně jde o Ministerstvo dopravy, jak vyplývá již ze záhlaví rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje

3. Podle ust. § 54 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.
4. V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu opravila zjevnou nesprávnost tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto opravného usnesení. V souladu s ust. § 54 odst. 4 věta druhá s. ř. s., byla také odložena vykonatelnost rozsudku, a to do doby nabytí právní moci tohoto opravného usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou přípustné** opravné prostředky.

Ostrava 15. prosince 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu